

Jessy Pior

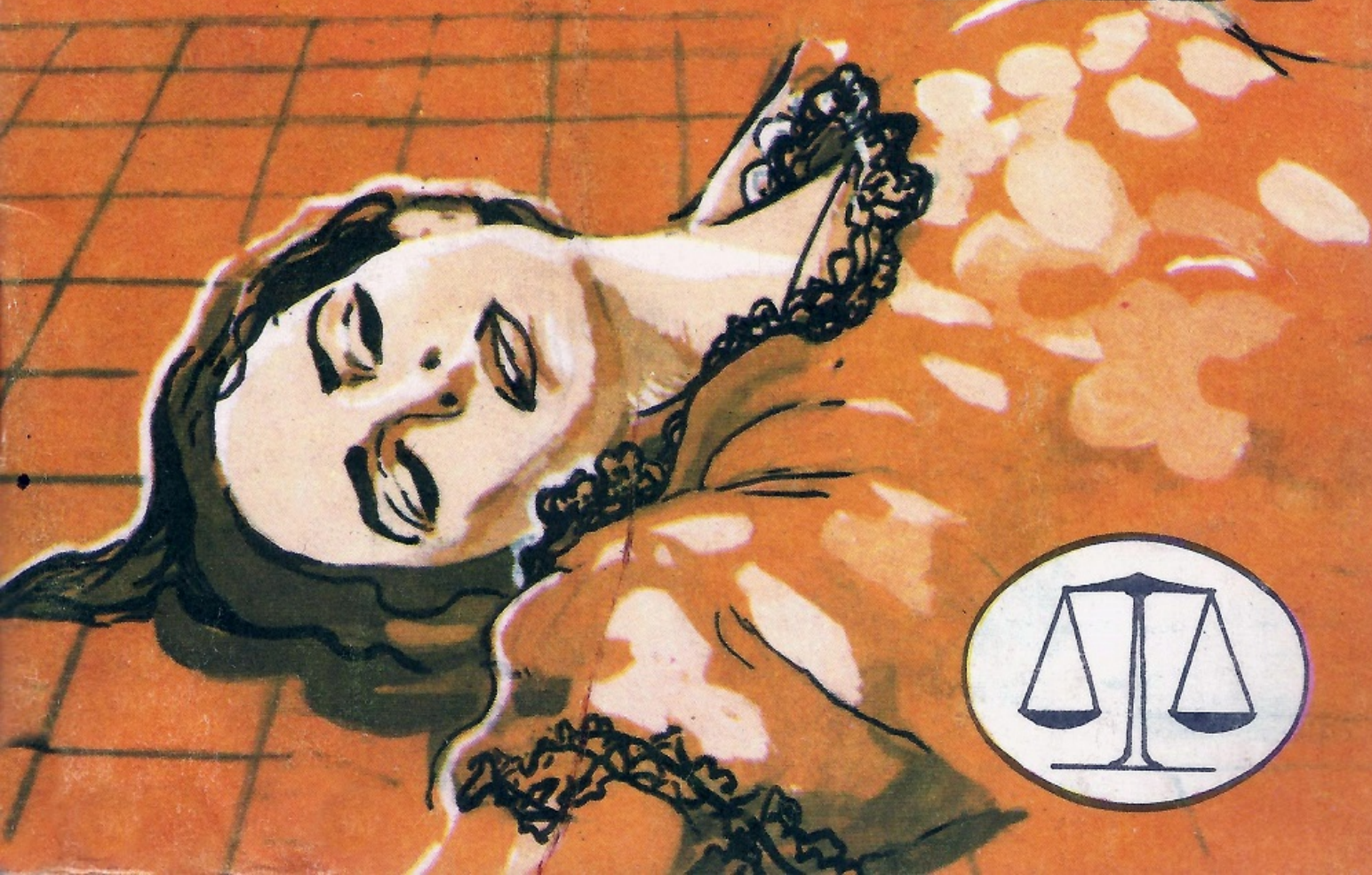
•1•

cartea polițistă de buzunar

cartea polițistă de

ACUL DE CRAVATĂ

JESSY PIOR

ACUL DE CRAVATĂ

— MINICRIMI —

Versiune 1.0

„CARTEA POLIȚISTĂ DE BUZUNAR”

EDITURA CPB

București – 1990

CAPITOLUL I

După mine, cea mai antipatică zi a săptămânii este fără îndoială, luna. Încă de duminică puțin înainte de orele 18, încep să mă indispon numai la gândul că în ziua următoare se pornește o nouă săptămână de muncă, încărcată cu obligații, cu răspunderi de tot felul, cu emoții...

Astfel se face că luna este mai mult o zi de pregătire sufletească, marți intru oarecum în horă, miercuri, joi și vineri devin zilele mele de apogeu, când cu elan și chiar entuziasm pun la punct toate lucrările restante, într-un iureș și o frenezie care compensează cu vârf și îndesat primele două zile de lăncezeală, stimulentele fiind, desigur, mult râvnita sâmbătă, ca și primele trei sferturi din duminica următoare...

Și era într-o luni, în jurul orelor 17. Îmi așteptam rândul la un proces trecut cam pe la coada listei, în timp ce un mănunchi de raze de soare se filtrau prin ferestrele nu tocmai curate, negăsindu-și alt loc să poposească decât pe umerii și părul meu. Încercam să mă mut cât îmi permitea locul, când mai la dreapta, când mai la stânga, aplecată sau dimpotrivă, dar ele ghidușe se țineau după mine. Cuprinsă de o plăcută senzație de căldură, fiind și după alergătura din timpul dimineții, m-am surprins de câteva ori picotind. Făceam eforturi susținute să țin ochii deschiși, spre un complet de judecată la fel de obosit, întrebându-mă câte milioane de microbi și miliarde de fire de praf stau în suspensie, în evantaiul luminos conturat de reflectorul natural al pământului.

Spre a-mi alunga somnul, fără talent sau imbold artistic, am început să desenez pe dosarul din fața mea, trăgând linii, făcând rotocoale, adăugind fel

de fel de figuri geometrice, completând cu spirale, hașurând, un „ceva” fără cap și coadă, care se tot lătea, se tot întindea, tinzând să ocupe aproape întreaga suprafață a copertei dosarului.

Nu mă gândeam la nimic deosebit, creierul îmi era îmbâcsit, încleiat, parcă impropriu în a-și exercita funcțiile pentru care fusese creat. Aveam impresia că se vorbea la mare distanță, că totul se desfășura undeva departe de mine... Mai deschideam dosarul, mă mai uitam prin acte încercând să mă concentrez, să gonesc starea de somnolență care mă cuprinsese, când fără voie, urechile mele au prins din zbor numele „Bouroș Clementina” – un nume nu tocmai obișnuit – care pentru mine a avut efect de ceas deșteptător, scuturându-mă brusc de toropeală.

Grefierul văzând că la apelul făcut nu răspunde nimeni din sală, a apropiat gura de microfon repetând numele, dar nici de afară nu a apărut nimeni...

Reclamantul, un bărbat în jur de 45 de ani, prezentabil, bine îmbrăcat, chiar elegant, se uita nedumerit de la grefier la instanță. Președintele a preluat dosarul, a întors câteva pagini:

— Mda... Procedura necompletă cu pârâta Bouroș Clementina, procesul se amână la...

— Domnule președinte, vin a doua oară tocmai de la Iași; și rândul trecut tot pentru lipsă de procedură s-a amânat... Drumurile astea cine mi le plătește?

— Pârâta, în situația în care veți câștiga procesul. Păstrați pentru orice eventualitate biletele de tren. Se amendează agentul procedural, s-a adresat grefierului, 100 de lei, cu dare în debit... Și la urma urmei, a revenit cu privirea spre reclamant, angajați un avocat din București să vă apere interesele și vă scutește de plimbări...

Reclamantul a părăsit sala de ședință consternat, eu imediat după el, evident nu pentru a-l „racola”, ci spre a consulta lista de procese și a nota în

agendă „reclamant – Pătrașcu Dionisie, pârâți – CEC București și Bouroș Clementina, pretenții, dosar nr... termen la... judecătoria sector 4”.

Cum am ajuns acasă, am tăbărât prin dosarele soluționate. De fapt un fel de-a spune soluționate, întrucât dosarul lui Bouroș Costea avea termen fixat în recurs, dar era de presupus că după „succesul” repurtat de mine la fond, familia se va adresa altui avocat... Am început să răsfoiesc cu aviditate cazul „BOUROȘ”.

Costea Bouroș ca și soția lui Clementina, erau de loc de prin părțile Dobrogei. Maistru, lucrând ani de zile în construcții, mai mult la insistențele Clementinei atrasă de mirajul Capitalei, s-a lăsat convins și au părăsit frumoasa lor gospodărie din Topolog. Cu toate promisiunile făcute de mai marii întreprinderii care l-au angajat, nu au primit apartament la bloc, fiind obligați „provizoriu” să-și găsească o locuință cu chirie. După multe căutări, au reușit să se aciuiască la un oarecare Tudor Năstase.

Acesta fusese proprietar al unui întreg cartier de terenuri virane, moștenit de la părinți când nici nu împlinise 20 de ani. Dotat cu un deosebit simț comercial, a prins un moment prielnic, a obținut lotizarea acestora și le-a vândut parcelă cu parcelă pe bani buni. Nu este mai puțin adevărat că s-a cam ales praful după stabilizare, dar tot a mai apucat să investească o mare parte din ei în diverse bijuterii și să-și construiască pe unul din terenuri, în capătul din fund, o casă impunătoare, despărțită printr-un gard înalt de restul curții, în lungul căreia a înșirat pe dreapta și pe stânga locuințe de raport, compuse din sală, bucatărie și cameră. În mijlocul curții a instalat o cișmea pentru folosința tuturor locatarilor, mai puțin el, care în îngrăditură și-a făcut puț american cu pompă.

Desigur, Tudor Năstase nu a putut rămâne proprietar al tuturor coșmeliilor construite, au fost naționalizate, iar IAL-ul le-a luat în administrație.

Cu toate acestea, s-a păstrat împământenit obiceiul ca locatarii să plătească statului o chirie derizorie, determinată de acel nenorocit grad de confort și o chirie mai săltată lui Tudor, care nu se știe ce iarba fiarelor avea, dar fără el nu se eliberau nici repartiții, nu se dispuneau nici evacuări, obolul plătindu-i-se în continuare, fără ca cineva să cârtească. Toți apucaseră așa și tot așa procedau și noii veniți, într-un tacit consens.

Tudor Năstase ținea rânduiala care când să-și întindă rufele la uscat în curte, care unde să-și țină lemnele și murăturile, el aduna banii pentru lumina electrică, apă, gunoi și tot el strângea sumele necesare unor reparații curente, fiind mai operativă o cârpeală din buzunar, decât așteptarea „à la longue” a intervenției IAL-ului, întotdeauna ocupat în altă parte cu treburi mai importante.

De asemenea Tudor Năstase împrumuta cui avea nevoie – și cine nu avea! – diferite sume de bani, dar numai pe bază de chitanțe și bineînțeles cu dobândă pipărată, între 10 și 20 la sută, după caz. Pentru a nu apărea o astfel de blestemăție pe chitanțe, sumele trecute ca datorate erau rotunjite, incluzând dobânda.

Soții Bouroș au închiriat unul din „apartamentele” mai sus descrise, primul dinspre stradă pe dreapta curții, eliberat între timp de fostul chiriaș și care prezenta „nemaipomenitul” avantaj de a avea o pivniță exclusivă, în care se intra printr-un chepeng instalat în bucătărie, astfel încât nu erau nevoiți să apeleze la vreuna din magaziile din curte organizate spre folosință pe grupuri de chiriași, tot de neobositul Tudor.

La mutarea familiei Bouroș, Tudor era un bărbat de 60 de ani, sau ceva peste, bine hrănit, roșcovan, plin de voie bună, domnind ca un adevărat suveran în micul lui imperiu: el căsătorea, el boteza, el judeca neînțelegerile ivite între locatari, fiind solicitat să arbitreze chiar „meciurile” din cadrul intim al familiilor.

Soția îi murise, copiii pe care îi avea erau aranjați pe la casele lor, astfel că nea Tudor – cum îi plăcea să i se spună – trăia în marea lui familie de nenumărați chiriași, strunind copiii acestora, ținând o anumită disciplină civică și fiind la curent cu toate întâmplările din fieful lui. „Observatorul” îi era pe timp bun într-un fel de balconaș situat cam la 5 metri înălțime de la sol; pe timp nefavorabil se uita și marca orice mișcare de după o anumită fereastră de deasupra balconului.

Când s-a prezentat familia Bouroș, recomandată de un coleg care locuia în aceeași curte, lui nea Tudor i-au sticlit ochii la vederea Clementinei, dar asta așa, doar ca apucătură bărbătească instinctivă, întrucât purtarea îi era măsurată, vorbele cântărite, niciun gest care să deranjeze chiar pe cel mai exigent și gelos soț.

Bouroș câștiga mai mult decât binișor, astfel încât nu se mira nimeni că soția lui Clementina își permitea să fie casnică, să se îmbrace frumos și elegant – evident, după gustul ei și al curții – să fie invidiată de femeile care istovite de la munca angajată, trebuiau să mai îngrijească liote de copii și să facă frumos în fața unor soți veșnic nemulțumiți, porniți pe harțag, mai ales când veneau cu băutura în nas. Și veneau, veneau...

Vara se disputau de-a lungul curții interminabile partide de table, de nu se auzea decât zornăitul zarurilor date de-a dura, clămpănitul pulurilor, ca și autohtonele și coloratele înjurături ale celor în pasă proastă, admonestați blajin și părintește de către nea Tudor, care se plimba cu pălăria dată pe ceafă de la unii la alții, mai aruncând o glumă, un sfat, o încurajare. Femeile la rândul lor, când își găseau puțin răgaz din muncă, trăgeau scăunele în fața ușilor, punând țara la cale. Clementina, doamnă mare, nu se amesteca în „pleavă”, astfel că devenise subiect de cleveteală la ordinea zilei. Cum însă din casa celor doi soți nu răzbăteau

certuri și sudălmii, vorbăria cu iz răuvoitor se oprea la ușa lor.

Nea Tudor și familia Bouroș erau uniciii posesori de televizoare din curte, dar nimeni nu îndrăznea să apeleze la ei. La început copiii luaseră obiceiul să stea ciorchini la fereastra familiei Bouroș, privind de afară ce puteau zări și ei prin perdele. Afurisita de Clementina, cum îi spuneau cumetrele, a instalat draperii de stofă groasă și, cum începea emisiunea, spre dezamăgirea clandestinilor spectatori, aceasta trăgea „cortina”.

Familia Bouroș locuia de aproape doi ani și deși vecinele „cu drag de adevăr”, mai direct, mai pe ocolite, au încercat să-i servească lui Costea mici șopârlițe despre Clementina – mai mult din bănuite, întrucât ceva sigur nu știa niciuna – acesta răspundea calm și înțelept „Avem neamuri, avem prieteni prin București, doar n-o s-o leg cu lanțul de pat! Și mai la urma urmei, e casa mea și nu permit nimănui să se amestece în treburile mele!”

La 15 iunie 1983, Bouroș Costea a fost trimis pentru câteva zile în interes de serviciu la Pitești. S-a întors în seara zilei de 19 iunie, negăsind-o pe Clementina acasă; dar Clementina nu a venit nici a doua zi, nici în zilele următoare. A dat roată pe la cunoștințe, prieteni, neamuri, a telefonat la cei care aveau telefon, nimeni nu știa nimic. Când s-a împlinit săptămâna, s-a dus la miliție și a reclamat dispariția soției lui. Cercetări, anchete, fotografii multiplicare și răspândite prin întreaga țară, Clementina nu a fost de găsit.

Costea era neconsolat.

Întrebat pentru a nu se știe a câta oară, care anume din lucrurile nevestei lui lipsesc din casă, răspundea stereotip „o rochie înflorată, flori de mac pe fond alb, o pereche de sandale albe, o poșetă albă... Restul toate lucrurile sunt în casă”. Întrebat ce bani avusese asupra ei, Costea a precizat „ceva mai mult de 200 de lei”.

Și, ca un făcut, după nici trei luni de la dispariția Clementinei, Costea a obținut apartament cu două camere la bloc – și cât își dorise Clementina! – în care s-a mutat singur, fără nicio bucurie.

În locul familiei Bouroș, cu directul concurs al lui nea Tudor, s-a mutat un tânăr muncitor de la „Uzinele Vulcan”, Mihai Dobre.

Încă de la începutul primăverii, nea Tudor – firește din colecta locatarilor – cumpărase și depozitase în curte 15 saci cu ciment și câteva căruțe cu nisip, în scopul de-a o cimenta. Numai de la casa lui exista turnată o alee până la poarta din stradă, în rest prăfărie cât cuprinde pe timp secetos, gropi mocirloase pe timp de ploaie, noroi cărat de locatari direct în camere.

Între timp lucrarea se executase, spre bucuria copiilor care transformaseră curtea frumos cimentată în teren de fotbal.

Mihai Dobre care își inspectase pivnița, l-a rugat pe nea Tudor, firește contra cost, să-i dea din materialul rămas, să-și cimenteze și el pivnița, întrucât prea era pământul jilav și prea multă mizerie se prindea de încălțăminte. Nea Tudor, săritor ca de obicei, i-a dat cu dragă inimă.

Și într-o duminică, Mihai Dobre sculat din zori, a intrat în pivniță, începând prin a scoate lemnele stivuite pe trei rânduri, lăsate de Bouroș fără pretenții bănești.

După ce a depozitat lemnele în bucătărie, ce nu a încăput a mai înșirat și pe săliță, s-a apucat cu un târnăcop să răscolească pământul în părțile mai ridicate, cu gândul de a-l nivela înainte de a turna cimentul. Cum nu avea lumină electrică în pivniță, toată această operație a făcut-o la lumina dată de o lampă cu gaz, agățată de un cui bătut în perete. Tot dând cu târnăcopul, mai mult pe locul unde fuseseră stivuite lemnele, întrucât acolo era pământul mai ridicat, acesta s-a izbit la un moment dat de un material dur. Luând hârlețul și dând pământul deoparte, a ieșit la iveală o îngrămădeală

de ciment, pe care tot dezgolind-o și urmărindu-i conturul, se dovedi în final a avea peste un metru și jumătate lungime și cam șasezeci cm. lățime.

În atmosfera misterioasă, la lumina de taină, cu mintea tânără tixită de istorii cu comori îngropate – de curând văzuse filmul Monte Cristo – fiind informat și despre presupusa bogăție moștenită de nea Tudor, Mihai Dobre a socotit că a dat norocul cel mare peste el.

Cu forțe reînnoite, a început să lovească din toate puterile forma neregulată de ciment și după aproape o oră de muncă cea mai apropiată...

Raport de expertiză medico-legală

.....

.....

Concluzii:

- 1) — Cadavrul aparține unei persoane de sex feminin, în jur de 30 de ani
- 2) — Moartea a fost violentă, cauza fiind strangularea efectuată cu mâinile. De menționat că în momentul turnării cimentului, victima era moartă.
- 3) — data aproximativă a morții, 3 – 3 luni și jumătate în urmă, socotite de la data când a fost descoperit cadavrul.

Proces-verbal

Întocmit de org. de miliție la 20 sept. 1983

Sesizați de numitul Mihai Dobre... ne-am deplasat la fața locului, unde în pivnița aflată sub bucătăria locuinței situată în str. ... nr. ... am găsit în poziție culcată, cu fața în sus, la o adâncime de circa 50 de cm. un cadavru, deducând, după lungimea părului, sandalelor cu toc și resturilor vestimentare, că aparține unei femei.

În poșeta victimei așezată în picioare, s-a găsit un buletin de populație pe numele Bouraş Clementina, un portofel cu 216 lei, o batistă, un ruj, o pudrieră.

Chemat de urgență, numitul Bouraş Costea, acesta a identificat după ce mai rămăsese din față, culoarea părului, dinți, ca și a obiectelor de îmbrăcăminte, pe soția sa Bouraş Clementina, pe care în ziua de 26 iunie a.c. a declarat-o dispărută.

Drept care...

1-a declarație a lui Bouroș Costea

În dimineața zilei de 15 iunie a.c. am plecat la Pitești în interes de serviciu, unde am stat până în ziua de 19 iunie, ajungând acasă în jurul orelor 20.

Când am plecat, am lăsat-o pe soția mea acasă, la întoarcere nu am găsit-o. Socotind că e dusă la vreo rudă sau cunoștință, nu m-am alarmat.

Văzând că și în ziua următoare nu vine, am început să mă interesez la unii, la alții. Am tot sperat să vină acasă, dar când nici după o săptămână nu a apărut, la 26 iunie a.c. am anunțat la circa de miliție dispariția ei, dând la cerere o fotografie a acesteia.

Mai mult ca sigur că soția mea a fost ucisă în intervalul de timp în care am fost plecat la Pitești, adică între 15 iunie și 19 iunie a.c., perioadă de timp pe care o pot dovedi cu acte și martori că am fost la Pitești.

La întrebarea care mi se pune, răspund că la 15 iunie soția mea trăia și am lăsat-o îmbrăcată într-un capot verde, peste cămașa de noapte. La întoarcere, patul era strâns, așternutul și pijamaua mea băgate în lada de la studio. În cameră ca și în bucătărie era făcută curățenie, lucrurile erau la locurile lor.

Răspund la întrebarea pusă că atunci când am revenit de la Pitești, ușa de la sălița care dă în stradă, singura ușă de acces în bucătăria din care se intră în dormitor, era încuiată.

Nu m-am impacientat în primele două zile, întrucât și în alte rânduri lipsise câte o zi-două, dormind la rude sau prietene și cum nu avem telefon, nu putea să mă anunțe, întotdeauna la

întoarcere îmi explica unde fusese, eu nu verificam întrucât aveam încredere în ea. Nu ne-am certat, nu ne-am bătut niciodată, doar așa mici discuții fără importanță, ca în orice familie. Acest fapt poate fi confirmat și de locatarii din curte, care nu au auzit certuri sau scandaluri la noi.

Dacă am văzut că a trecut o săptămână și nu revine, m-am luat de gânduri și m-am adresat miliției.

Declarațiile luate diverșilor *chiriași din curte*, se puteau rezuma într-o singură declarație, aproape tip:

„Familia Bouroș trăia izolată de noi, se dădeau mari, în special moarta și nu intrau în vorbă decât strictul necesar.

Nu putem ști când pleca sau se întorcea victima acasă, ușa săliței lor dând direct în stradă. Nici la cișmeaua noastră nu venea, întrucât se împrietenise cu o vecină, Maria Cărbăț, și îi era mai ușor să traverseze la aceasta, că avea cișmeaua imediat la intrare după poartă, decât să vină la cișmeaua pe care o foloseam cu toții.

Nu putem ști dacă în zilele cât a lipsit soțul ei din București, aceasta era sau nu acasă, întrucât trăgea cu regularitate draperia la fereastră și nu se mai zărea nici măcar o dâră de lumină dinăuntru, chiar dacă ar fi fost aprinsă lampa. Bucătăria nu are fereastră, se aerisea prin săliță.

La întrebarea pusă, arătăm că este imposibil să ne amintim dacă pe data de 14 sau 15 iunie sau în zilele următoare, am văzut-o sau nu pe Clementina. În urmă cu trei luni, când era proaspătă dispariția ei și tot nu am putut preciza aceste date, cu atât mai puțin acum. De asemenea arătăm că nu putem ști cine intra sau ieșea din casa lor, întrucât, așa cum am mai spus, ușa săliței dădea în stradă și nu aveam cum vedea; numai din întâmplare, dacă veneam sau plecam de acasă în momentul în care se circula la ei, puteam observa.

Pentru perioada care ni se indică, nu am remarcat nimic deosebit și nici nu am văzut să fi intrat cineva la ei, mai exact spus, nu am avut posibilitatea să vedem”.

Declarația lui Tudor Năstase

Știam că Bouroș Costea trebuia să plece la Pitești și în seara dinaintea plecării, am fost la ei în casă, pentru a-l ruga să stabilească ziua când va aduce doi muncitori de la el de pe șantier să toarne cimentul în curte, întrucât pe de o parte copiii se jucau cu nisipul și îl cărau în stradă, iar pe de altă parte, mă temeam să nu tragă vreo ploaie și să degradeze sacii cu ciment care erau așezați sub cerul liber. Victima era acasă și încă m-a servit cu o cafea.

La întrebarea pusă, răspund că nu am observat ca soții să fi fost supărați sau certați, dimpotrivă, doamna Clementina era chiar foarte bine dispusă, iar soțul ei de asemenea.

Nu știu dacă poate fi de folos cercetărilor această relatare a mea pe care vreau s-o fac, dar declar că în ziua de *16 iunie* a.c. am constatat lipsa a doi saci cu ciment și chiar am făcut scandal, chestionând chiriașii cine i-ar fi putut fura.

La întrebarea pusă, menționez că era categoric ziua de 16 iunie și nu alta, întrucât este ziua în care primesc pensia și cum poștașul întârzia, am făcut câteva drumuri până la poartă să mă uit dacă nu vine. Cu această ocazie, aruncând ochii la sacii cu ciment, am observat lipsa celor doi saci. Cu o zi înainte, adică pe 15 iunie, erau toți sacii la număr.

A 2-a declarație a chiriașilor

Nu ne amintim exact în ce zi a fost, oricum, era după plecarea lui Bouroș la Pitești. Nu putem preciza dacă era în acel interval sau imediat după întoarcerea lui, fapt este că nea Tudor a făcut gălăgie în legătură cu dispariția a doi saci cu ciment.

Declarația vecinei Maria Cărbăț.

M-am împrietenit cu Clementina și m-a rugat să-i permit să ia apă de la cișmeaua noastră. Cum cișmeaua e imediat după poartă, iar pe aceasta nu o încuiem niciodată, doar întâmplător o vedeam când ia apă.

Nu îmi amintesc dacă în perioada 14-30 iunie am văzut-o venind după apă, întrucât așa cum am arătat, ea venea și în lipsa noastră. Chiar dacă eram acasă, nu ne cerea voie, deoarece așa stabilisem de la bun început.

De altfel, din ziua de 15 iunie după masă și până la 17 iunie seara, am lipsit din București și eu și soțul meu, fiind plecați la Focșani la înmormântarea unei rude. Acasă a rămas doar soacră-mea, care se deplasează greu, așa că i-am lăsat mâncare gătită pentru două zile, doar s-o încălzească și căldările umplute cu apă.

Declarația soacrei Mariei Cărbăț

Nu mă întrebați nimic, nu știu nimic, nu am auzit nimic, nu am văzut nimic. În cele două zile cât au fost copiii la înmormântare la Focșani, m-am deplasat doar din camera mea în bucătărie. Ambele aceste încăperi au ferestrele pe laterală spre fundul curții și mai sunt și pomi și tufe care împiedică vederea spre poarta gardului și cișmea.

A 2-a declarație a lui Bouroș Costea

Sunt îngrozit de faptul că aș putea fi bănuț de uciderea soției mele. Nici nu aș fi putut dormi dacă aș fi știut-o îngropată în pivniță. Repet, m-am adresat miliției abia după o săptămână, întrucât soția mea a lipsit și în alte dăți. La plecare am lăsat-o acasă vie și nevătămată, la întoarcere nu am mai găsit-o.

Declarația portarului Niță Ion

Sunt portar la Căminul de nefamiliști nr. ... din Pitești, în noaptea de 15 spre 16 iunie ac., am fost de serviciu. Lui Bouroș Costea i s-a repartizat camera nr. 14 de la etajul 2. Tura mea începea la orele 18, până a doua zi dimineața la ora 6. Fac douăsprezece ore cu douăzeci și patru libere.

Pe la orele 9 seara în ziua de 15 iunie, l-am văzut pe Costea Bouroș coborând scările. Întrebându-l într-o doară unde se duce, mi-a răspuns „ca bărbații”. A revenit a doua zi, aproape la terminarea schimbului meu, obosit și mi s-a părut enervat. Tocmai moțăiam pe un fotoliu lângă ușa de intrare, când m-a trezit din somn să i-o deschid, întrucât avem instrucțiuni ca noaptea să încuiem ușa căminului.

„Am impresia că nu ți-a mers tocmai bine pe unde ai umblat”, i-am spus eu, ca să mă aflu în treabă.

„Da”, mi-a răspuns arțăgos, fără chef de vorbă și îndreptându-se spre trepte, a urcat în camera lui.

A 3-a declarație a lui Bouroș Costea

Recunosc că în seara zilei de 15 iunie a.c., pe la orele 21 am părăsit Căminul de nefamiliști din Pitești unde eram cazat, luând o ocazie spre București. Mă încercau bănuielile că soția mea mă înșală și am vrut s-o prind în fapt, întrucât niciodată nu a recunoscut. Mă lua peste picior, spunându-mi că am idei fixe, iar eu nu mă puteam lega de ea fără dovezi.

Am ajuns acasă la miezul nopții, dar n-am găsit-o. Nu puteam să întârzii prea mult așteptând-o, astfel că am luat un tren de noapte, ajungând pe la 5 dimineața la Cămin.

Nu am declarat de la bun început această împrejurare, întrucât mi-a fost frică să nu fiu învinuit de uciderea soției mele. Declar cu toată tăria că nu am ucis-o eu. Nu am găsit-o acasă.

Sentința de condamnare a lui Bouroș Costea se baza pe indicii și prezumții, instanța de fond

argumentând printre altele:

...,„Este dovedit fără putință de dubiu, că în seara zilei de 15 iunie 1983, puțin înainte de miezul nopții, inculpatul Bouroș Costea a ajuns la București, plecând de la Pitești în scopul de a-și surprinde soția cu un alt bărbat, întrucât o bănuia de mai mult timp de infidelitate. Faptul că a făcut acest drum, este recunoscut de inculpat, coroborat cu depoziția portarului Niță Ion”.

„Cert este că nu a găsit-o pe victimă cu nimeni în casă, întrucât s-ar fi iscat scandal și s-ar fi sesizat vecinii. Posibil ca victima să fi fost plecată, iar la apariția ei la o oră atât de târzie, inculpatul înfuriat s-o fi strangulat, astfel cum se arată în raportul de autopsie că a fost cauza morții. Datorită acestui procedeu de a o omorî, victima nu a putut țipa, așa explicându-se că nimeni nu a auzit nimic”.

„Dacă inculpatul nu ar fi fost vinovat de omor, nu ar fi încercat să ascundă împrejurarea că în seara zilei de 15 iunie a venit la București. Doar după ce martorul Niță Ion a dat declarația care confirmă plecare lui din Cămin, inculpatul după mai multe încercări de a-și construi un alibi a sfârșit prin a recunoaște”.

„Pentru a ascunde cadavrul, a folosit doi saci cu ciment din curte, dovada, Tudor Năstase care precizează că în ziua de 16 iunie dimineața când își aștepta pensia, a constatat dispariția lor, declarație coroborată cu faptul că victima a fost acoperită cu un strat neuniform de ciment. Apa pentru amestec, desigur a luat-o de la vecinii Cărăbăț, plecați la Focșani pentru o înmormântare încă din după masa zilei de 15 iunie. Dacă lua apă din curte, ar fi riscat să fie văzut de vreunul din chiriași”.

„Fiind om voinic, a reușit ca în trei ore să dea lemnele deoparte, să sape o groapă nu prea adâncă, să întindă victima pe sacii de ciment goliți și să toarne peste ea cimentul preparat chiar în pivniță.

„În procedat în acest fel spre a nu răzbate mirosul de descompunere. A acoperit cu pământ, a stivuit lemnele la loc, a făcut curat în casă și la fel de neștiut cum venise, s-a întors cu trenul de 3 dimineața la Pitești...”

Bouroș Costea a fost condamnat la 18 ani închisoare. I-am declarat recurs, iar acum era în așteptarea judecării de către Tribunalul Suprem.

*

La termenul fixat de judecătoria sectorului 4 pentru procesul reclamantului Pătrașcu Dionisie, eram și eu ca din întâmplare pe banca avocaților.

După ce a făcut apelul, grefierul a referit că procedura de citare a pârâtei Bourouș Clementina s-a întors cu mențiunea „pârâta decedată”.

Reclamantul a rămas tablou vibrant, pentru mine, evident, nu era nicio surpriză.

— Aveți posibilitatea să continuați procesul, introducând în cauză moștenitorii, îl conșeie președintele.

— De unde să știu eu ce moștenitori are?

— Nu ne incumbă nouă obligația să cercetăm. Este proces civil. Vă sugerăm să-l suspendați, iar în interval de un an aveți tot timpul să faceți investigațiile pe care le veți crede de cuviință, putând repune dosarul pe rol.

Pătrașcu Dionisie continua să arate de parcă ar fi căzut din satelit sau, cum se spune mai nou, parcă „ar fi fost iradiat”. De data aceasta m-am hotărât să-l atac, cu atât mai mult cu cât între timp îi studiasem dosarul.

— Domnule Pătrașcu, l-am prins din urmă, întrucât după momentul de stupoare o pornise ca din pușcă, nu mă cunoașteți, dar eu am fost întâmplător în sală și la termenul anterior și azi. Sau potrivit termenele mele cu ale dvs... Sunt avocată, aceasta este și explicația. Aș vrea să stăm puțin de vorbă, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Mă puteți ajuta cu ceva?

— Nu știu încă în ce măsură, dar pe mine m-ar interesa să îmi istorisiți în ce împrejurări ați cunoscut-o pe răposata Bouroș Clementina.

— N-am cunoscut-o! mi-a ripostat ațos.

— Haida de! O pornim de la bun început cu tradiționalul „nu”! Este imposibil să nu o fi cunoscut, să nu vă fi întâlnit cu ea în oarecare ocazie, devreme ce a știut numărul carnetului dvs. CEC. Faceți un efort de memorie, bazat pe faptul că secretul profesional mă împiedică să popularizez felul și modul în care ați luat legătura cu ea, dacă aceasta constituie un impediment în a fi sincer cu mine. Probabil sunteți însurat! l-am luat la sigur, cu ochii pe verigheta de pe inelar.

— Da.

— Presupun că aveți și copii.

— Da.

— Vedeți? începem să ne înțelegem. Deși domiciliați la Iași, ați preferat să depuneți suma de 30.000 de lei la București. Deduc că familia nu trebuia să cunoască existența acestei sume, eventual proveniența ei... Ce spuneți? Intrăm pe panta confidențelor sau mă las păgubașă?

Ne-am așezat pe o bancă mai retrasă, în josul unei coloane de la extremitatea estică a „Sălii Pașilor Pierduți”, Pătrașcu Dionisie începând să deșire împletitura tainei lui.

— Așa cum ați intuit, sunt căsătorit, am copii. Înainte de a mă căsători, am avut o oarecare legătură, din care a rezultat un băiat pe care l-am recunoscut, fapt ascuns actualei mele soții. Am convenit cu mama copilului să-i trimit lunar o sumă de bani pentru întreținerea lui, fără a face vâlvă, fără a face valuri... M-am ținut de promisiune, dar și femeia a fost mai mult decât de înțeles, nu m-a amenințat, nu m-a șantajat, nu a încercat să ia legătura cu nevastă mea, nu a umblat cu treburi murdare. Odată pe an veneam la București să-mi văd feciorul. Când a intrat la facultate, din proprie inițiativă m-am hotărât să-i

depun la CEC o sumă de bani, să mai adaug pe parcurs, astfel ca la terminarea studiilor să-i ofer fiului meu un dar după merit. Mă gândeam ca primele și alte sume să le pun deoparte fără știrea familiei mele, când pe neașteptate am câștigat la loto o sumă de 35.000 de lei. Am venit la București, am întocmit un libret CEC la purtător, depunând 30.000 de lei.

Ca un imbecil provincial scăpat vremelnic din hățuri, mi-am propus să petrec cele două zile libere pe care le aveam din recuperare, ca un nabab, adică să mănânc la un restaurant de lux, să beau băuturi fine și să le încununez cu o „femeie sălbatică”.

Clementina Bouroș a fost femeia visurilor mele de om tâmpit de băutură și care m-a ademenit în halul în care eram, conducându-mă în garsoniera unei prietene, unde m-am trezit a doua zi dimineța, cu fiere în gură, plumb în creier și fanfară în timpane.

Clementina era gata îmbrăcată, dacă se dezbrăcase cumva, că eu unul nu-mi aduceam aminte, era extrem de atrăgătoare, de vioaie, de îndrăzneță.

— Distracția te costă 1.000 de lei, tăurașule!

— Care distracție?

— Dacă ai dat-o uitării, te privește! Obligația rămâne obligație și promisiunea – promisiune...

Am căutat prin buzunarele sacoului și am găsit doar 3.000 de lei din cei 5.000.

— Am avut 5.000 de lei, am bâiguit.

— Ai plătit nota la restaurant.

— Două mii!?!?

— Te-ai respectat: icre negre, whisky, șampanie... de, costă, nu glumă...

Eram năuc, complet amnezic, habar nu aveam dacă și ce consumasem și i-am înmânat Clementinei cei 1.000 de lei solicitați, ca să nu mai fie discuții.

S-a înseninat, a început să se gudure pe lângă mine, să se alinte:

— Când mai vine tăurașul meu la București?

— Nu știu.

— Când vii, să mă cauți.

— Unde?

Și Clementina a scris pe o bucată de hârtie prenumele ei și numărul de telefon al prietenei cu garsoniera, atrăgându-mi atenția că atunci când mă hotărâsc, să dau în prealabil un telefon comunicând ziua și trenul, ea urmând să mă aștepte la Gara de Nord.

Peste mai bine de un an, vrând să-mi vad fiul și să mi se calculeze dobânda pe libretul CEC la purtător, m-am gândit să-i dau telefon și Clementinei, dar am constatat că rătăcisem biletul... Pentru ca să aflu azi că e moartă!...

— E de presupus, am spus, că în noaptea aia de pomină a dumitale, când ai vrut să faci „zburdălnicii” prin Capitală, ți-a cotrobăit prin buzunare și în afară că ți-a luat din bani, a notat și numărul libretului CEC...

De ce nu l-a luat cu totul, că doar era la purtător?!

— Se temea că dacă îi observi lipsa, iese cu scandal sau reclami dumneata pierderea înaintea ei... Pe când așa, plecai la Iași fără bănuieli, în timp ce ea putea opera în voie.

— Și acum ce pot face, doamnă avocat? De unde să-i scot moștenitorii?

— Cam dificil. Singurul ei moștenitor ar fi soțul văduv, numai că din păcate este la închisoare, în curs de a executa o pedeapsă de 18 ani pentru faptul de a-și fi ucis soția, adică pe Clementina dumitale...

— Cum? a întrebat oripilat Dionisie Pătrașcu.

— Exact cum ați auzit.

— De unde știți?

— O simplă coincidență. Am fost apărătoarea lui Bouroș Costea, soțul și ucigașul presupus al victimei.

— Și eu, cum îmi recuperez banii?

— Îi treceți la rubrica „pierderi neplanificate”...
În schimb mie mi-ați făcut un real serviciu.

— ?!?

— Este o poveste prea lungă și efectiv nu vă folosește la nimic s-o știți.

I-am întins mâna dreaptă, bătându-l prietenește și ocrotitor cu cealaltă pe umăr:

— Poate mai câștigați la loto... Păcat de feciorul dumitale să nu fi avut parte de ei... Desigur că altă dată veți fi mai circumspect în alegerea partenerelor pentru escapade extraconjugale... Sau, mai bine, mulțumiți-vă cu soția... Nici nu vă costă, nici nu vă fură, nici... Nu-și permite să moară în condiții macabre...

*

Note din dosarul lui Dionisie Pătrașcu

Acțiunea de chemare în judecată:

Subsemnatul Pătrașcu Dionisie, domiciliat în Iași, str. ... Nr. ... în contradictoriu cu CEC — Sucursala de Economii a Municipiului București, cu sediul în București str. ... Nr. ... și BOUROȘ CLEMENTINA, domiciliată în București, str. ... Nr. ..., vă rog să:

1).—*Constatați* că subsemnatul sunt titularul libretului de economii la purtător nr. ... Eliberat la 15 iunie 1983.

2).—Să obligați CEC-SEMB în solidar cu Bouroș Clementina să-mi restituie suma de 30.000 de lei, plus dobânzile legale.

În fapt:

În ziua de 15 iunie 1983, mi s-a întocmit de către susmenționata sucursală CEC, un libret CEC la purtător, cu nr. ... depunând suma de 30.000 de lei.

Prezentându-mă în luna august 1984 pentru a mi se calcula dobânda, spre stupefacția mea, mi s-a comunicat de către CEC că libretul meu a fost lichidat.

La plângerea pe care am făcut-o, înregistrată sub nr. ... din ... și în care am arătat că trebuie să fie o eroare, deoarece eu nu am lichidat niciun carnet CEC, iar carnetul la purtător cu numărul sus-arătat și suma depusă intactă se află în posesia mea, s-au făcut investigații de către CEC, ca și o expertiză grafică asupra scrisului de pe foaia inițială de depunere, constatându-se că scrisul îmi aparține. Ca atare, CEC-ul mi-a comunicat prin adresa nr. ... din ... că este cazul să mă adresez instanțelor judecătorești. La adresa respectivă, a anexat următoarele acte:

a).— Copie după declarația de pierdere a carnetului CEC la purtător cu nr. ... din ... făcută de numita Bouroș Clementina, domiciliată în București str. ... nr. ...

b).— Copie după declarația autentică dată la Notariatul de Stat al sectorului 4, de către aceeași persoană, cu același conținut.

c).— Copie după fișa de lichidare a CEC-ului meu, efectuată la *17 iunie 1983*, la cererea numitei Bouroș Clementina.

d).— Copie după concluziile raportului de expertiză criminalistică grafică, din care rezultă că foaia de depunere în valoare de 30.000 de lei, aparținând fișei de cont al libretului de economii nr. ... a fost completată de subsemnatul.

e).— Extrase din normele metodologice CEC nr. 1/1974, care prevăd următoarele:

— În cazul libretelor CEC la purtător, în evidența CEC cu prilejul depunerii sumelor de bani, nu se ia niciun fel de date de identificare a depunătorului, tocmai datorită împrejurărilor mai sus arătate, adică pentru că sunt „la purtător”.

— În situația în care persoana care se pretinde a fi posesor al libretului învederează că a pierdut sau i s-a furat libretul CEC la purtător, *indicând și numărul acestuia*, eliberarea sumelor depuse pe libretul în cauză se face în baza unei declarații autentice a persoanei respective, referitoare la

pierderea sau sustragerea libretului, ca și completarea unei cereri tip.

Adresa CEC-ului conchide printr-o notă: „Întrucât o astfel de cerere și o declarație autentificată, cu arătarea numărului libretului CEC la purtător, au fost prezentate de numita Bouroș Clementina, în mod justificat CEC-ul a efectuat lichidarea libretului de economii la cererea numitei persoane la data de 17 iunie 1983, CEC-ul neavând posibilitatea de a verifica dacă aceasta era sau nu persoana îndreptățită a lichida libretul de economii”.

„Ca atare, CEC-ul nu are niciun fel de culpă, urmând ca dvs. să vă recuperați sumele de bani respective – cea depusă inițial plus dobânzile legale – de la persoana care prin fraudă a obținut aceste sume, în speță numita BOUROȘ CLEMENTINA, domiciliată în București str. ... Nr. ...

*

După cum se știe, instanța de fond reținuse că Bouroș Clementina fusese omorâtă de soțul ei Bouroș Costea, în noaptea de 15 spre 16 iunie 1983, noapte în care de fapt Clementina Bouroș fusese *împreună* cu Dionisie Pătrașcu în garsoniera prietenei ei.

A doua zi, în dimineața de 16 iunie 1983, Clementina Bouroș reclamase pierderea libretului „său” cu nr. ..., întocmit cu o zi înainte de Pătrașcu Dionisie, dând declarație la Notariat, pentru ca în ziua următoare, 17 iunie 1983, să solicite lichidarea carnetului, intrând în posesia sumei de 30.000 de lei.

Și iată cum, o simplă întâmplare, m-a pus pe urmele unei date absolut certe, *17 iunie 1983*, dată la care Clementina Bouroș trăia, respectiv data lichidării de către aceasta a carnetului lui Dionisie Pătrașcu, și încasării banilor depuși.

Cu alte cuvinte, dețineam categorica dovadă că victima mai era în viață după ce Costea Bouroș se

reîntorsese la Pitești, din nocturna, inopinata și
meteorica lui vizită acasă, la București!

CAPITOLUL II

Pe maiorul Bebe Calotă îl cunoșteam de mulți ani. A urmat Facultatea de Drept la fără frecvență și nu odată i-am împrumutat cursuri, explicându-i și ascultându-l pentru examene. Am rămas buni prieteni.

Ca întotdeauna însă când aveam de discutat probleme profesionale, nu m-am dus la el acasă, întrucât jumătatea lui nu numai că are obiceiul să stea lipită de noi, dar partea proastă e că nici nu-și ține gura, povestind ce trebuie și ce nu trebuie bunelor ei prietene, drept care Bebe nu-i aduce la cunoștință raportat la serviciu, decât temperatura avută în birou, întâmplări anoste fără vreo legătură cu treburile de serviciu, glume nevinovate...

În mintea nevestei lui, a „nu ști”, a nu fi la curent cu anumite cercetări, echivalează cu o frustrare personală, o scădere de prestigiu în fața bunelor amice, un atac la demnitatea ei... Și bietul Bebe trebuie să inventeze câte în lună și în stele... încolo fată bună, nimic de spus...

— Socotește această vizită ca una particulară, Bebe! Dă-ți cuvântul că nu iei nicio măsură, nu întreprinzi nimic, până nu ai dezlegarea mea.

— Ce atâta mister?

— Nu-i niciun mister, dar dacă îți dau mină liberă, conform obiceiului vostru, dați năvală cu câțel – cu purcel peste oameni, îi inhibați pe cei de la care eventual s-ar putea „extrage” câte ceva pe nesimțite și în schimb îi alertați pe vinovați, care se pun în gardă.

— Bună impresie mai ai despre noi!

— M-am referit la cazul meu. Și așa s-a făcut destulă vâlvă. Acum trebuie lucrat fin, cu diplomatie, aruncată câte o vorbă, prinsă alta din zbor, la caz de nevoie să fac și pe proasta...

— Asta chiar nu e greu...

— Eu vorbesc serios acum.

— Nici eu nu glumesc.

— Păstrează pentru tine amabilele tale aprecieri... Și apoi, voi trebuie să vă legitimați și s-a dus dracului secretul operațiunilor... Trebuie să intru eu pe fir...

— Crezi că nu avem și noi fetele noastre deștepte?

— Nu contest, dar e cazul meu, descoperirea mea „personală” și planul de acțiune tot al meu...

— Atunci de ce mai apelezi la mine?

— Pentru că am nevoie de ajutorul tău.

— Vrei să spui cu alte cuvinte, că ne faci „cîntea” să ne soliciți colaborarea?

— E cuvântul potrivit.

— În numele instituției pe care o reprezint, declar că ne simțim flatați!

— N-ai decât să persiflezi. Când o să-ți expun faptele, o să-ți schimbi opinia. Și i-am explicat detaliat tărășenia.

Bebe Calotă a fluierat – aș putea spune – admirativ, după care a schimbat brusc mimica:

— Să presupunem că Bouroș al tău nu a omorât-o pe nevastă-sa în seara de 15 spre 16 iunie...

— Cum să „presupunem”, din moment ce, în ziua de 17 iunie, ea personal a ridicat banii de la CEC?

— Mă rog! Ce l-ar fi împiedicat să facă aceeași operație la 19 iunie, când a revenit din deplasare?

— Nu ai reținut că Tudor Năstase a descoperit dispariția sacilor cu ciment în ziua de 16 iunie?

— Cu atât mai mult, înseamnă că omorul a fost premeditat: a venit inopinat acasă în noaptea de 15 spre 16 iunie, nu și-a găsit soția, a luat cimentul cu scop, l-a ascuns în pivniță, iar pe ziua de 19 iunie și-a desăvârșit opera...

— Să nu crezi că nu m-am gândit și eu la ipoteza asta... Dar unde sunt cei 30.000 de lei? Iată cum începe să se contureze colaborarea

noastră! La închisoare nu s-a dus cu ei. Dacă lucrurile stau așa și el este făptașul, banii trebuie să fie doșiți la el în apartament, sau depuși la CEC pe numele lui, sau pe numele victimei, dacă a apucat. Prin urmare se impune o percheziție strașnică în locuința lui din bloc, care după cum am constatat mai este sigilată și o verificare pe linie de CEC. Astea, oricum, nu le pot face eu. Propun să acționăm în paralel. Eu pornesc cu punerea în aplicare a planului meu, voi vă faceți datoria cum am discutat. Ceea ce este sigur, e că banii se găsesc la criminal. Cine are banii, acela este ucigașul!

— E mai normal și mai potrivit să temporizezi intervenția ta, până facem noi verificările noastre. Vorbesc chiar azi cu șeful.

— Și-așa e bine, am concedat.

— Și pe Pătrașcu ăsta, l-ai scos „de plano” din horă?

— Pentru două considerente. Primo: dacă ar fi fost vinovat, nu se apuca după mai bine de un an să dea curs unui proces bazat pe fapte de care nimeni nu avea o cât de vagă idee și astfel să se bage singur în gura lupului. Secundo: ar fi trebuit să cunoască la perfecție casa, locurile și obiceiurile chiriașilor, ca să poată lua sacii cu ciment din curte, apa de la cișmeaua lui madam Cărăbăț, uneltele mai știu eu de unde etc. Fapt cert este că ucigașul, o femeie este exclusă, nu ar fi avut forța necesară, trebuie obligatoriu căutat printre cei din curte, care cunoșteau rostul... bineînțeles, în ipoteza în care banii nu se găsesc la Bouroș Costea...

— Nu e greșit raționamentul.

— Mersi pentru apreciere. Mă simt chiar măgulită. Suntem în criză de timp, trebuie să acționăm urgent...

— Îți mulțumesc cu recunoștință pentru „pluralul” folosit. Numai că Bouroș e arestat de

mai bine de un an... Știi ce înseamnă să faci eventual de pomană, pușcărie?

— Învăță-mă tu! Oricum, până la judecarea recursului, nu are de ales, trebuie să stea priponit.

— Asta voiam să-ți spun: frate-frate, dar brânza-i pe bani. Îți îngădui doar cinci zile, după care intervenim „noi”.

— Dracu m-a pus să vin la tine? Dacă nu-ți serveam totul pe tavă, nu aveai motive să-mi fixezi termene fatale! și am ieșit trântind ușa, de cred că în urma mea a sărit și tencuiala din jurul canatelor ușii.

Și Bebe Calotă s-a ținut... parțial de cuvânt, în sensul că nu s-a lăsat până nu l-a luat la scuturat pe Pătrașcu Dionisie, care a reușit să-și dovedească totala lui nevinovăție: călătoreea cu trenul spre Iași când Clementina Bouroș întocmea actele pentru a intra în posesia celor 30.000 de lei ai lui. Cum nu descoperise încă secretul ubicuității, alibiul lui a fost beton armat și pe mai departe, având în vedere faptul că Iașul nu este peste drum de București.

Mie în schimb, aproape că mi-a pleznit obrazul în contumacie, gândindu-mă la ce a putut crede Pătrașcu despre mine și secretul meu profesional pe care i-l fluturasem pe sub nas... dar asta a fost...

Peste două zile, Bebe Calotă mi-a comunicat rezultatul negativ atât al percheziției domiciliare, cât și al verificărilor la CEC. Existau două librete pe numele Costea Bouroș, dar cu sume insignifiante...

*

Am luat din nou la puricat dosarul lui Costea Bouroș. Care dintre martori a sărit ca „prostul din baie”, luându-l pe „nu” în brațe în mod suspect, dacă nu soacra vecinei Cărăbăț, care și-a început declarația prin fraza „Nu mă întrebați nimic, nu am văzut nimic nu am auzit nimic, nu știu nimic...”? Cișmeaua de la care se presupune că a luat criminalul apa, este în curtea lor; ferestrele uneia

din camere dau în stradă și sunt situate vizavi de intrarea în fosta locuință a victimei... Deci pe ea trebuia s-o atac, cu atât mai mult cu cât fiind bătrână, aveam mai multe șanse de-a o răsuși...

A doua zi dimineața, după ce ambii soți Cărbăț au plecat la serviciu, m-am înființat și eu. Am pătruns întâi până în capătul curții, ca un om care nu știe la ce ușă să bată, privind de acolo în direcția cișmelei: cu toată vegetația, se vedea foarte bine și poarta și cișmeaua, ba și ușa de intrare în sălița locuinței lui Bouroș. Iată o primă dovadă că bătrâna mințise, cu rezerva dacă nu cumva ambii ochi îi erau „prevăzuți” cu cataracte.

Întrucât nu am auzit nicio mișcare, am bătut până la urmă la a treia ușă laterală, care dădea în curte. A ieșit bătrâna, nu chiar atât de „nedeplasabilă” cum reieșea din acte că ar fi.

— Bună dimineața, stimată doamnă, m-am adresat cu cel mai cuviincios ton posibil.

— Bună dimineața, fetițo! mi-a răspuns vioaie, scormonindu-mă cu privirile, care numai opacități nu păreau să aibă.

— Am o rugămintă la dvs., am continuat cu o voce suavă și mai mult decât respectuoasă.

— Poftește în casă, dar nu pe aici, că asta e intrarea în bucătărie, treci dumneata în față, la intrarea principală.

— Oh, nu e nevoie să vă deranjați, putem vorbi și în curte, mai cu seamă că arată ca un adevărat rai! (aiurea, că avea vreo trei pomi restul buruieni bine crescute...)

— Nu e prea îngrijită, când eram și eu în putere, era altceva...

— Mai întâi că mie îmi plac tocmai grădinile mai sălbaticе, nu din acelea titirite de zici că sunt desenate și în al doilea rând, cum puteți vorbi de „putere”, dvs., care în niciun caz nu aveți mai mult de 55—56 de ani?!

Mă gândeam să n-o fi dat în bară, parcă prea o făcusem de oaie și s-ar fi putut să provoc exact

reacția contrară, socotind că o iau peste picior. Dar ți-ai găsit! Unde s-a mai pomenit o femeie să nu se sensibilizeze când o faci mai tânără decât este în realitate? Așa că a marșat și bătrâna, care cred că avea pe bune vreo 65 de ani și ăia prost purtați. Din acel moment mi-am dat seama că devenise 70 % aluat apt de a fi modelat, pus în formă și băgat la cuptor...

— Doar nu suntem neamuri proaste, mi-a răspuns numai lapte și miere în glas. Nu se poate! — și m-a invitat să intru în casă prin intrarea principală, ea dând roată destul de rapid prin interior, ca să-mi facă onorurile de rigoare...

Dintr-o săliță, de fapt un fel de marchiză, am pătruns direct în camera „cea bună”. M-a instalat pe un scaun în fața unei mese dreptunghiulare acoperită cu o față de masă crem, cusută cu fire colorate în dégradé închipuind flori de câmp, peste care era întinsă o alta croșetată în formă de romb, colțurile căzând pe părțile laterale ale mesei, la mijloc un milieu mic rotund, pe care trona o vază din sticlă verde prăzuliu, cu 5 stânjenei, 3 margarete și 3 fire de trandafir, evident din plastic.

Am rămas în „extaz”, lăudând cusăturile ca și fleacurile croșetate, închipuindu-mi că madam Cărăbăț nu avusese timp pentru astfel de obiecte de artă și că, fără doar și poate, erau opera bătrânei. A, da, le făcuse ea, când era mai tânără...

— Deci nu de foarte mult timp, am supralicitat eu.

A zâmbit încântată, pe deplin cucerită de o persoană atât de pricepută ca mine, cu atât de mult bun gust și atât de darnică în complimente din plin meritate.

Am aruncat ochii în jur să văd de ce mă mai pot lega. Am remarcat un scaun așezat în fața ferestrei, pe care bătrâna l-a rânduie în grabă între alte două din jurul mesei. „Observatorul”, am decretat în gând.

Agățate de cheile introduse în broaștele ușilor bufetului, câte o floare croșetată din mulinuș roșu, desigur tot made „Manufacture-Monopol Cărbăț senior”. Alte laude, alte surâsuri.

Un suport din fier forjat, cu brațe de mărimi și direcții diferite, de parcă ar fi fost un pom carbonizat de trăznet, la capetele cărora era instalat câte un ghiveci din care atârnavă fire de asparagus de asemenea artificiale, ocupa un colț întreg.

Pe pereți, două tablouri: unul o natură moartă, recte o jumătate de pepene cu miezul ca focul și sămburii grași și negri aidoma gândacilor de bucătărie, așezat între ciorchini de struguri, nuci și mere, în neorânduială „artistică”, celălalt reprezentând un lac pe timp de noapte, argintat cu o dungă trasă exact pe centru, pornită de la o lună de forma unei brânzoaice fără brânză, în lumina căreia se desprindeau câteva lebede, care înotau în fața unei bărcuțe mânuite de două mogâldețe, dădeau o notă de „distincție” întregului ansamblu și aproape că am epuizat adjectivele laudative.

Și peste tot răspândite bibelouri, respectiv câini, cerbi, pisici, păsări, o menajerie întreagă din ceramică grosolană sau ipsos vopsit, evident fiecare așezat pe câte un milieu astfel apretat și călcat, încât închipuia un potir cu volane din care se ițea obiectul cu pricina.

După atâtea „ah-uri” și „oh-uri” de admirație, bătrâna s-a simțit obligată să aducă niște dulceață făcută în casă, nu „din aceea” de la Alimentara, iar eu care nu știu cum, din pură „întâmplare” aveam în poșetă o jumătate de sticlă cu mastică, am pus-o la bătaie. Alesesem mastică, bazată pe faptul că e dulce și tare: dulce – firește pe gustul bătrânei, tare – pe gustul meu, adică potrivită pentru a o bine dispune.

După primul păhărel, atmosfera a devenit chiar vîioasă.

— Frumoasă casă! m-am entuziasmat. Ce n-ai da oricine din acele cutii de chibrituri din bloc, să

poată locui într-una ca a dvs.!

— E casa mea. Deh! Altfel se făceau casele înainte, nu de pospăială ca acum!

— Să o stăpâniți pe mai departe la fel de sănătoasă! și i-am mai turnat un păhărel, ciocnind și îmbiind-o să bea. E mai veche decât cea de vizavi?

— Maghernițele alea nenorocite?

— Mă refer la cea din fundul curții, care mi s-a părut frumoasă, atât cât am putut observa din stradă.

— Tudor a clădit-o după a mea.

— L-ați cunoscut de dinainte, sau cu ocazia că ați devenit vecini? și iar i-am umplut paharul.

— Tot în cartierul ăsta a copilărit și el! dădu paharul peste cap, eu grăbindu-mă să-mi fac datoria de vel-paharnic. Era cât pe ce să ne căsătorim – intră bătrâna pe panta confidențelor – dar s-a opus maică-sa, nu i-ar putrezi oasele, că eram cu câțiva ani mai mare ca el, și nu atât de avută.

— A murit de curând, de-i faceți asemenea urare?

— Vorba vine, râse, arătându-și pauzele dintre dinți, e de mult oale și ulcele...

— Ei, morții cu morții, viii cu viii, și am profitat să mai ciocnim un pahar.

M-am ridicat, am dat puțin deoparte perdeaua croșetată cu ciucurii cât cozile de cai, observând cișmeaua, alea care ducea până la casa lui Năstase Tudor, ca și intrarea în locuința acestuia. De asemenea era perfect vizibilă și ușa săliței fostei locuințe a lui Bouroș.

— Ce poziție splendidă! Cinstit vorbind, dacă aș avea norocul să locuiesc aici, nu m-aș deslipi de la fereastră; e mai interesant ca un televizor, poți vedea tot ce se întâmplă...

— Păi să știi, asta și fac, o luă gura pe dinainte. M-aș plictisi toată ziua tot singură, tot singură. De treabă nu sunt tocmai bună, amărâta asta de

spondiloză care nu-mi dă pace... Și mai sunt și nopțile cu insomnii... norocul e că încăperea în care dorm e imediat după sufragerie, dintr-un vestibul, așa că nu deranjez pe nimeni când vin aici...

— Doamnă scumpă, ne-am luat cu vorba și nici nu v-am spus scopul vizitei mele. Întâi să mă prezint, și i-am spus un nume oarecare, sunt ingineră. Am fost transferată cu serviciul la București, la „Uzinele Vulcan” și până s-or învrednici să-mi dea locuință, trebuie să caut eu...

— Nora mea nu vrea să închirieze, altfel eu cu dragă inimă, dar...

— Mi-a adus la cunoștință un muncitor de la noi că ar fi una liberă vizavi, pe care a părăsit-o el, dar nu a vrut să-mi spună de ce și atunci m-am gândit să mă informez prin vecini, ce cusur are... Și norocul a făcut să dau peste dvs., o persoană atât de simpatcă, de binevoitoare, de isteată...

Suprapuse peste starea euforică creată de mastică, aceste noi complimente au avut darul s-o dea gata. Era câștigată mie în sută pentru a scoate de la ea cât mai mult posibil... Dar încet, fără grabă, să nu dărm tot ce clădisem cu migală și cu prețul unor scârboase păhărele de mastică, pe care a trebuit să le înghit...

— Cusur nu are, e chiar cea cu intrarea din stradă, și mă chemă la fereastră să mi-o arate, dar Mihai Dobre a plecat pentru că s-a făcut moarte de om acolo și de atunci a rămas neocupată.

— Un omor? m-am prefăcut că mă cutremur. Oh, povesteți-mi cum, ce a fost, dvs. trebuie să știți, nu sunteți o femeie să vă scape ceva!

Și coana mare, fericită de un asemenea interlocutor, s-a apucat să deșerte sacul, eu ajutând-o cu întrebări meșteșugite.

— Așa cum spuneți că s-au petrecut lucrurile, este de presupus că cel care a turnat cimentul peste cadavru a luat apa de la dvs., întrucât dacă s-ar fi dus la cișmeaua din curtea lui Năstase Tudor, ar fi

fost imposibil să nu fie văzut de vreunul din numeroșii chiriași!

— Păi de la noi a și luat! îi scăpă bătrânei.

— Ați observat de la fereastră! am afirmat râzând. Mare șmecheră mai sunteți! Am zis eu că sunteți o persoană deosebită... Aveți minte, nu glumă... și am mai îmbiat-o cu un păhărel.

— Dumitale pot să-ți spun, că suntem între noi femeile, vorbi mai mult mastica din ea. Clementina, Dumnezeu s-o ierte, era mare pui de lele; numai eu câți bărbați am văzut intrând la ea, când bărbat'său lucra de noapte... Da' nu m-am băgat să dau cu gura, nu i-am spus nici măcar noră-mi...

— E și normal, sunteți o femeie distinsă, discretă, ce era să stricați casa omului! – și i-am turnat ultimul păhărel, pe care l-a băut plescăind de plăcere, uitându-se cu părere de rău la sticla goală.

— Și dacă vă voi spune că l-am văzut și pe cotoiul de Tudor?!?

— Nu mă înnebuniți!

— Mai la început nu am dat importanță, am zis că merge și el așa cu treburile adimisi... admistri...

— Administrative, am ajutat-o eu.

— Exact! Dar când am observat că acele chestiuni, cum le-ai zis dumneata, se „discută” tot în lipsa lui Costea, m-am dumirit.

— Pe cât am priceput, Clementina era o femeie foarte tânără. Ce i-a venit să se încurce cu un om ca Tudor, care-i putea fi tată?

— Apoi după mine, cred că lucrurile stau așa, că doar îl cunosc bine pe hoțoman: mai întâi o fi momit-o cu ceva bani, că tare-i mai plăcea Clementinei să se „luxeze”. Mai apoi a obligat-o să primească alți bărbați. Am văzut că în lipsa lui Costea, Tudor intra cu câte un bărbat la ea, la vreo 10 minute ieșea, lăsând acel bărbat înăuntru. După una-două ore, Tudor intra din nou în casă și pleca împreună cu bărbatul respectiv.

— Nu înțeleg, am făcut pe proasta și aducându-mi aminte replica lui Bebe Calotă că „nu trebuie să fac efort”, l-am făcut, să nu mă pufnească râsul. Ce nevoie era de toată hora asta?

— Se vede că ești tânără, a spus cu superioritate, îi fi având școală, da' nu a vieții! La cazul că ar fi văzut cineva acei bărbați, să o acopere el pe Clementina, juruind că a fost și el de față. Al doilea, mai mult ca sigur, cum îl cunosc de lacom și hapsân, el fixa prețul, el lua banii și tot el îi dădea Clementinei cât credea de cuviință.

— Și ce, Clementina nu putea să invite singură bărbați, avea nevoie de ajutorul lui?

— Mai întâi că era nou venită în București și al doilea, Tudor o avea de-acum la mână și nu putea coti. Al treilea, aducea tot bărbați unul și unul...

— Frumoși?

— Ei, pe naiba! Din cei cu bani! L-am văzut de câteva ori venind cu unul burduhănos, care e responsabil la DAC; ăla e unul plin de bani, îl știu și eu... Mai venea cu unul de la Casa de Comenzi, ce mai, tot muc și sfârc...

— Și tot nu înțeleg! Atunci de ce să fi omorât Tudor găina care-i făcea ouă de aur?

— Am zis eu că a omorât-o Tudor pe Clementina?

— Dar pe cine spuneai că ai văzut cărând apă pentru prepararea cimentului?

— N-am spus nimic...

— Adineaori...

— Ți s-a părut!

— Ce mă sfătuiești? Să mă mut vizavi? am schimbat vorba, să nu-i pară suspectă insistența mea.

— Apăi, că moarta doar a fost scoasă de acolo! Acum e o casă ca oricare alta, că în fiecare mai moare câte cineva. Parcă mie nu mi-a murit bărbatul în casa asta?

— Da, dar de moarte bună.

— Bună-rea, tot moarte se cheamă că e, tot cu picioarele înainte iese.

— Asta-i cam așa. Să-i spun domnului Tudor că m-ați recomandat dvs.?

— De ce nu?

— Dar de unde să-i spun că ne cunoaștem?

— Aici e aici! Las' zi mai bine cum e adevărul, că ți-a zis Mihai Dobre de la voi de la Uzină. Ce să le mai amestecăm? Poate prinde firul și ne blagoslovește de ne merg fulgii la amândouă. Că așa cum se arată el de cumsecade, e dracu' gol!

— O să pot lua și eu apă de la dvs.?

— Mai e întrebare?

Ne-am despărțit în relații mai mult decât cordiale și abia când m-a condus la poartă, am observat că „sprijină pereții”... Mi s-a făcut chiar milă, dar... „à la guerre comme à la guerre!”

Am luat un taxi după primul colț și m-am oprit direct la miliție. Bebe Calotă era în birou:

— Ce noutăți de la „colaboratorii noștri externi?”

Am pus pe masă micul meu casetofon, derulând banda și pornind-o din momentul în care intrasem în sufrageria bătrânei.

— Măi, să fie! Da știu că mi-ai jucat-o în foi de viță! Trebuie să recunosc că ai fost mare!

— Și mastica a avut procentul ei de contribuție, am răspuns eu „modestă”. Partea proastă este că nu am reușit să obțin numele „persoanei”...

— Oricum, așa cum s-a desfășurat discuția, este mai mult ca sigur că „persoana în cauză” este bine cunoscută de bătrână și este de presupus că e unul din vecini, întrucât nu și-ar fi tras pe seamă, devenind brusc discretă...

— Acum problema se pune în felul următor: trebuie să-mi obții o repartiție pe numele care i l-am spus babei; intervenția să o facă cineva din conducerea Uzinelor Vulcan, întrucât Năstase are antene la Spațiu... Fă-i instructaj lui Mihai Dobre, pentru orice eventualitate.

— Te rog fii prudentă. Nu crezi că este cazul să-ți procur un „frate”, ca să mai înnopteze cu tine acolo?

— Te anunț eu când se îngroașă gluma...

— Du-te direct la Spațiu. Până ajungi acolo, tocmai bine se usucă și cerneala de pe semnături.

— Bebe, ești un înger.

— Vezi, să nu te scot și pe tine din pivniță! mi-a spus la despărțire.

— Nu fii al naibii, Bebe! După ce depun efort spre a-mi face curaj, vii tu și mai pui gaz pe foc!

— La primul telefon, îți trimit om.

— N-o să fie nevoie, te asigur...

A doua zi după masă, în jurul orelor 17, sunam la ușa lui Năstase Tudor.

— Domnul Tudor Năstase? am întrebat cu cel mai cuceritor zâmbet din arhiva mea personală de farmece, la apariția lui în pragul ușii.

— În carne și oase.

— Am ordin de repartiție în fosta locuință a lui Dobre Mihai.

— De unde îl cunoașteți pe Dobre Mihai?

— Lucrează la Uzinele Vulcan, unde am fost transferată în calitatea mea de ingineră.

— De unde?

— De unde, ce?

— De unde ați fost transferată?

— A! De la Cluj.

— V-a spus Dobre de ce s-a mutat de aici?

— Mi-a spus câte ceva...

— Și nu vi-e frică?

— Drept să spun, nu-mi prea vine tocmai la îndemână, dar până o să mă obișnuiesc, o să-l rog pe un frate de-al meu să mai doarmă cu mine.

— Dacă aveți frate la București, de ce nu locuiți la el?

— E student, stă la cămin, am răspuns dintr-o suflare, felicitându-mă pentru spontaneitate.

— V-a explicat Dobre care sunt condițiile?

— Da. Douăzeci de lei chirie la stat, 180 la dvs., în total două cente. Sunt de acord.

— Plus întreținerea și lumina electrică.

— Evident.

— Așteptați puțin.

A intrat în casă, de unde s-a întors cu două chei:

— Poftim! îmi indică lungul aleii. Apropo, în ce scop ați fost ieri la familia Cărăbă?

Norocul meu că eram cu spatele la el, că ar fi observat cum îmi cuprinde roșeața obrazii.

— Nimic nu vă scapă! l-am lăudat, spre a câștiga timp să formulez un răspuns convenabil.

— Așa sunt eu, prevăzător.

— Eu sufăr de aceeași boală și de aceea am vrut să iau referințe despre casă, viitorii vecini și, evident, despre dvs.

— Și ce v-a cârâit?

— Dovada, că am venit după chei!

Tudor Năstase m-a plimbat prin cele trei chițimii, de parcă mi-ar fi prezentat castelul Peleş, atât era de măreț. Când a ridicat însă chepengul de la pivniță să mi-o arate, am simțit că mi se încrâncenă carnea pe mine:

— Domnule Năstase...

— „Nea Tudor”, domnișoară, toți îmi spun așa...

— Bine, nea Tudore! Nu aveți cumva niște mobilă? Strictul necesar, așa pentru început, până mă mai încropesc și eu...

— Da, dar atunci se ridică și prețul, corespunzător unei locuințe mobilate...

— Ei, că doar n-o să fie marea cu sarea!

— Ne înțelegem noi! și mi-a făcut semnificativ cu ochiul, moment în care hotărârea mea a fost luată:

— Aveți vreun pat pliant pentru fratele meu?

— La nea Tudor se găsesc de toate, nu numai bunăvoință și bună dispoziție...

— Nu știu cum să vă mulțumesc.

— O să găsiți modalitatea – și a zâmbit unsuros.

M-am oprit la primul telefon public:

— Bebe, trimite-mi mâine „om”, dar vezi să fie tânăr!

— I-ai și pus gând rău?

— Nu fii măgar! Am apucat să-i spun lui nea Tudor că este student...

— Cum de te-ai răzgândit? Parcă făceai pe viteaza!

— În afară de faptul că locuința îmi provoacă oroare, însuși nea Tudor ăsta este cam nu știu cum... Și ce mai? M-a cuprins frica, asta e! Dacă vrei să știi și îți face plăcere să recunosc!

*

Nea Tudor s-a ținut de cuvânt, astfel că la sosirea mea doar cu două geamantane, în dormitor era instalat un studio de o persoană, un dulap cu două uși, o masuță cu trei scaune, în bucătărie un bufetel, un reșou cu butelie, o masă cu două taburete.

Și continua să se fâțâie, ba mai aducând un cuier pom, ba un covoraș de iută pentru dormitor, ba niște traverse făcute din cârpe pentru bucătărie, ba o veioză...

— Perdele, nu am! s-a scuzat nea Tudor.

— Am adus eu o perdea și niște draperii, să nu se vadă din curte.

— Bine gândit, că altfel s-ar fi zgâit toți ca la teatru!

După indicațiile mele, patul pliant l-a așezat în bucătărie.

— Doamne, am neglijat să-mi cumpăr așternuturi...

— Tot săracul nea Tudor...

A revenit cu două perne înfățate, două cearșafuri, două pleduri; s-a apucat să întindă un cearșaf pe studio, a așezat perna rezemată de ladă și s-a întins de parcă era la el acasă, cu picioarele în afară pe podea, săltându-se de câteva ori:

— E bun, are arcuri solide „suportă și două persoane” și iar mi-a aruncat zâmbetul acela cu

înțeles, de m-a apucat greața. O mică surpriză de casă nouă! și nea Tudor a scos din bufețel o sticlă cu coniac și două păhărele, așezându-se pe unul din cele trei scaune, turnând în pahare și invitându-mă să iau loc pe altul. — Pe ăsta nu îl pun la socoteală. E din partea mea. Să fie cu noroc, vă doresc să vă simțiți ca la dvs. acasă!

— Mulțumesc de urare.

...Și nu se mai dădea dus și tot turna în pahare și insista să beau, trăncănind fel de fel de tâmpenii fără haz...

— Știți, mă simt obosită, i-am spus într-un târziu, aș vrea să mă întind...

— Sigur, de ce nu? dar nu a făcut niciun gest din care să deduc că ar avea de gând să plece. — Presimt că o să devenim buni prieteni și accentuă cuvântul „buni”, într-un mod insinuant și cu totul neplăcut... Ce leafă aveți acolo, la „Vulcan”?

— Cea obișnuită a stagiatorilor.

— Atât de puțin! a adăugat compătimator. Cum să trăiască o fată frumoasă și tânără ca dvs. din asemenea venit?

— Așa cum trăiesc toate.

— Trăiesc toate, dar trăiesc prost! Uite, nea Tudor ar putea să...

În acel moment, spre norocul meu, a bătut cineva la ușă, întrerupându-l din perorație. S-a dus el să vadă cine este.

— Nu știu dacă am nimerit bine, am auzit o voce plăcută bărbătească, aici s-a mutat sora mea? și a pomenit numele meu de împrumut.

„Oh, ai picat la țanc, «frate» dragă!”, mi-am zis în gând.

Nea Tudor a intrat cu un tânăr înalt, blond, subțirel, frumușel, care, dezinvolt, s-a îndreptat spre mine și m-a sărutat pe frunte:

— Bravo! Te-ai și instalat! — privind spre măsuță. Ai un păhărel și pentru mine?

— Nu știu, nea Tudor...

— Cum să nu? s-a repezit nea Tudor la bucătărie să mai aducă unul.

— Cum îți spune? am șoptit.

— Tudor.

— Asta-i culmea!... Auzi, nea Tudor, i-am spus când a revenit cu paharul, am uitat să-ți spun, mai exact nu a venit vorba, pe fratele meu tot Tudor îl cheamă, ca și pe dumneata!

— Îmi pare bine, i-a întins mâna nea Tudor, deși eram convinsă că i-a devenit antipatic din pornire, întrucât l-a întrerupt când începuse să-și desfășoare talentele, obligându-l să ridice acul de pe placă...

Tudor a început să povestească niscai brașoave de la „facultate”, sticla s-a isprăvit văzând cu ochii și nea Tudor a fost obligat, cu părere de rău, să bată în retragere.

— Te cheamă Tudor, pe bune? am întrebat încet.

— Da.

— Sper că ai mâncat, că eu nu am de nici unele.

— „Tataia” a trimis provizii prin mine, pentru amândoi.

— „Tataia”?!

— Maiorul Calotă! a șoptit. Trebuie să ne obișnuim să vorbim ca doi frați, să nu tragă cumva careva cu urechea și să ne deconspirăm ca proștii...

— Bine, din acest moment intrăm în pielea personagiilor. Ce ai acolo bun?

— Nu știu. Nu m-am uitat. Oricum, mâine aduc un frigider de mașină. Măcar să avem un pahar cu apă rece, că ne ia naiba pe amândoi! Destul că nici nu putem aerisi ca lumea. Deschidem fereastra ta, sau ușa din partea mea?

— Cred că este de preferat a doua variantă, să nu-i obișnuim cu fereastra deschisă, ca apoi să li să pară curios când o închidem...

A doua zi dimineța m-am sculat cu noaptea în cap, am tras o fugă până acasă, m-am spălat ca oamenii și m-am dus la tribunal, să-mi văd de procese.

Bebe mi-a dictat între timp la telefon lista tuturor chiriaşilor, luată de la sectorist. În rând cu mine, de-a lungul curţii, erau înşirate patru familii. Vizavi, cinci.

Venită de la „Uzină”, am bătut întâi la uşa „apartamentului meu omolog”. Mi-a deschis un infirm, fără un picior, pe care l-am eliminat imediat dintre suspecţi.

— Mă scuzaţi că v-am deranjat, sunt noua vecină, am venit să ne cunoaştem.

M-a invitat în casă şi am profitat de ocazie să culeg cât mai multe informaţii în legătură cu ceilalţi chiriaşi.

A fost utilă această vizită, întrucât am mai tăiat încă patru familii dintr-un foc: un bătrân cu o bătrânică, o bunicuţă cu fata şi doi nepoţi, o pereche de tineri proaspăt căsătoriţi, dragoste mare de început de drum, şi nişte amărâţi cu patru copii, care abia pridideau să stea cu aceştia în schimburi de ture şi, fără discuţie, numai gândul la crime nu-l aveau.

Cu alte cuvinte, mai rămăseseră patru familii de verificat. Am bătut la uşa dată de perete a uneia din ele, apărând în prag o femeie slabă, prăpădită, muncită.

— Sunt noua vecină din faţă. V-aş ruga dacă aveţi cumva să-mi împrumutaţi o tingire, întrucât încă nu mi-am adus toate lucrurile...

— Da, cum nu, poftiţi în casă.

— N-aş vrea să vă deranjez soţul, care probabil se odihneşte după ziua de muncă.

— Puteţi să intraţi liniştită, că se „odihneşte” în colţ la bufet.

Am stat la taclale cu ea până a venit şi „stăpânul”, o mână de bărbat, un vai de capul lui, în niciun caz un fost pretendent la nuri Clementinei.

Deşi binişor băut, a căutat să se poarte ca un domn, tratându-mă cu două păhărele de vişină.

— Nu aveţi copii?

— Ba avem, să ne trăiască, trei bucăți, rase amfitrionul cu gura până la urechi de izbutita glumă, dar i-am trimis la țară la bunici, că acolo acum e frumos și bine, nu ca aici în cotineța asta a noastră...

Mai rămăseseră trei familii, pe care le-am lăsat pentru ziua următoare.

Pe seară s-a înființat nea Tudor, să se intereseze cum m-am simțit în prima noapte.

— Ori că eram foarte obosită, ori că patul e bun și aerul curat, fapt e că am dormit neîntoarsă.

— Așa tânără și să nu aibă cine să vă „întoarcă”?

M-am prefăcut că nu înțeleg străvezia aluzie.

— Ați primit multe nuci și covrigi?

— ?!?

— Am observat că ați fost cu colindul pe la vecini...

— A, da, îmi place să cunosc oamenii din jurul meu și am împrumutat și o tingire să prăjesc niște ouă.

— De ce nu ați venit la mine?

— M-am gândit că nu e cazul să vă deranjez pentru atâta lucru.

— Cu cât o să mă „deranjați” mai des, cu atât va fi mai bine pentru amândoi... Dumneata chiar nu înțelegi, sau te prefaci?

— Să fiu a naibii, nea Tudore, dacă pricep unde vrei să bați... Continuând în gând, „Apari, frate, apari, că iar se îngroașă gluma...”

— Dumitale îți ajung banii pe care îi câștigi?

— De ce să nu-mi ajungă?

— Păi „ăia” sunt bani?

— Dar ce, semințe de dovleac?

— Chiar că doar ca să cumperi semințe de dovleac sunt buni.

— Și ce vrei, să fur?

— Am spus eu asta?

— Atunci?

— Să te învăț eu cum se câștigă banii.

— Știu, muncind.

— Cea la care mă refer eu, e „altă” muncă – și zâmbi larg.

Am aruncat discret ochii pe ceas; trebuia să mai trag ceva de timp, să se facă ora să apară Tudor. Spre norocul meu, s-a auzit de peste drum vocea bătrânei Cărăbăț, strigându-mă.

— Ce vrea cioara?

— Vai, nea Tudore, cum poți vorbi așa? E o femeie atît de cumsecade...

— Asta se mai poate numi femeie?

— Dar cum să-i spun?

În momentul acela intră Tudor.

— Ce bine că ai venit, să-i mai ții de urât lui nea Tudor, că pe mine m-a chemat la ea bătrâna de vizavi.

Și i-am lăsat, zbughind-o spre aceasta.

Îmi dădeam seama că nea Tudor avansează mult mai repede decât îmi făcusem planul și atunci în criză de timp, mi-am propus să iau informații despre celelalte familii din curte, de la bătrână.

Aceasta abia aștepta să mai poată clămpăni cu mine, astfel că am șters și restul de trei familii de pe listă: una era adventistă, oameni cu frica lui Dumnezeu, alta de muncitori care își vedeau de amarul și copiii lor, a treia...

— Eu zic, să te lași de poveștile astea cu chiriașii, este pierdere de vreme... Șo, pe nea Tudor! mi-a spus Bebe la „darea raportului”. Atacă-l mâine!

— Mi-e cumva teamă, prea face aluzii deșuchiate...

— Fă-i propunerea pe care ai sugerat-o tu și pe care am discutat-o în amănunt. Tudor va fi ascuns în dulap, pentru orice eventualitate...

În ziua următoare după ce am venit de la „Uzină”, am trimis unul din copiii din curte după nea Tudor; am arborat cea mai nefericită mutră cu puțință.

— Ce s-a întâmplat, domniță? păși nea Tudor în odaie, plin de el.

— Nea Tudore, salvează-mă! am izbucnit. Ești singurul om care mă poate ajuta! și mi-am „șters” ochii cu batista, suflându-mi sănătos și nasul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nici nu știu cum să încep, dar sunt într-o situație îngrozitoare, disperată... Te rog, salvează-mă!...

— Cum să te salvez, dacă nu știu despre ce e vorba?

Și am început să înșir o poveste întreagă, îndelung dezbătută cu Bebe Calotă, despre o preluare de gestiune de materiale, pentru care nu aș fi întocmit inventar în regulă, un furt, o neglijență a fostului gestionar, bref, o lipsă de 35.000 de lei, pe care dacă nu o acopăr imediat, pușcăria mă mănâncă.

Între timp se verificaseră CEC-urile lui nea Tudor, dar s-au găsit sume modice, nimic compromițător. „Dacă are banii în obligații, sau la ciorap, spusese Bebe, atunci am rupt-o în pălărie”...

— Am câteva bijuterii, le dau în garanție, scriu și chitanță, plătesc și dobândă, dau orice, numai salvează-mă!

— Orice?

— Orice!

Nea Tudor s-a învârtit de câteva ori ca un cocoș în poiata cu găini:

— Fetițo, crezi că am banii înșirați pe dușumele?

— Eu sunt nou venită în București, nu am cunoștințe la care să mă adresez... Dumneata ești de o viață, chiar dacă nu ai banii, poți apela la cineva, ai credit, eu... și iar mi-am șters ochii, de data asta reușind să storc și câteva lacrimi veritabile, dovadă certă a stării mele sufletești...

— Și după ce îți dau banii, îmi promiți că ai să fii drăguță cu mine?

— Nu sunt? m-am mirat, aruncându-i cea mai sinceră, mai candidă și mai înlăcrimată privire.

— Apoi, că nu în felul ăsta!

— Dar în ce fel?

— Uite, s-o vorbim pe a dreaptă! 35.000 de lei nu sunt de colo...

— Am spus, dau bijuterii în gaj, chitanță, dobândă...

— Asta e altă găscă în ceea traistă, fără asta nici nu se intra în discuție, dar prețul e altul.

— Adică?

— Ce mai tura-vura, dacă îți fac rost de bani, te culci cu mine!

— Vai, domnule Tudor, cum poți să profiți de nenorocirea cuiva?! și iar m-a „podidit” plânsul.

— Astea sunt condițiile mele. Nu te grăbesc. Te gândești până mâine și îmi dai rezultatul. Dacă ești de acord, mă duc chiar mâine dimineața la CEC și scot banii. Ai bijuteriile la tine?

— Nu, le țin la o prietenă.

— Să nu vii fără ele, că stricăm târgul... Și să nu-ți închipui că după ce te vezi cu sacii în căruță, îmi tragi clapa... Să știi că nu sunt făcut cu penelul...

— Oh, Tudore, i-am spus după plecarea blestematului, dacă nu te-aș fi știut alături de mine, cred că leșinam... Auzi porcul! Auzi scârba! Auzi...

— Taci, să nu audă! Oricum, din partea mea ai asigurat premiul întâi de interpretare pentru rol principal feminin. Aproape că mi-au dat și mie lacrimile, cât de nefericită erai pentru „lipsa în gestiune”...

— Tudore, tu ai soție, logodnică?

— Nu.

— Iubită, pesemne, da!

— Ne-am certat acum două luni.

— O să vă împăcați.

— E ruptură definitivă.

— Așa spun toți tinerii și apoi...

— E prea lungă povestea, dar e categoric definitivă ruptura...

— Atunci, ia-mă în brațe, Tudore, și strânge-mă tare, că simt că m-au părăsit puterile... Sunt ca o cârpă... Mizerabilul!... M-a terminat, m-a...

— Lasă, nu te mai incita! și scumpul meu „frate” m-a cuprins în brațe de mi-au pârlit oasele și am comis un „incest” de toată frumusețea, pe divanul cu arcuri atât de solide, încât puteau „suporta două persoane”, vorba lui nea Tudor...

— Citi ani ai tu, Tudore?

— 31.

— Pari de 25.

— Sunt un fel de vrabie-pui... Oricum, sunt mult mai mare ca tine.

— Și eu sunt o vrabie-pui... de fapt sunt leat cu Bebe Calotă...

— Lasă schemele, că nu ține. Știm și noi că el a făcut facultatea mult mai târziu... Te-am plăcut de cum te-am văzut. Excelentă inspirație a avut maiorul că m-a ales tocmai pe mine...

— Într-adevăr, o să-i trimitem o sticlă de ceva, cu urările și recunoștința noastră veșnică...

— Noapte bună, dragoste! Acum mă retrag pe pliant, să poți dormi comod. Mâine e ziua cea mare!...

CAPITOLUL III

Emoția îmi era cât casa. Cât casa lui nea Tudor, la ușa căruia am sunat pe la ora 6 dimineața, cum stabilisem. Cred că era convins de răspunsul meu pozitiv, întrucât a deschis imediat, fiind gata îmbrăcat cu haine de oraș.

— Nea Tudore, m-am gândit și m-am răzgândit. Nu am încotro. Sunt de acord cu toate condițiile dumitale, am mimat capitulare pe linie.

— Am spus eu că o să ne înțelegem până la urmă! plescăi bine dispus. Numai că, așa cum ți-am explicat, nu am banii înșirați pe dușumele.

— Vai, nea Tudore, dar azi e ultima zi când mai pot să-i depun!

— Te duci frumos la serviciu, faci act de prezență și te învoiești. Eu plec la CEC. La ora 11 sunt înapoi. Ne întâlnim în camera ta, îmi dai chitanța, bijuteriile și la ora 12 ești cu banii la Uzină... Dobânda în natură mi-o iau pe seară, mi-a zâmbit cu nerușinare.

Cu toate că știam că nu o să se ajungă la acel „pe seară”, m-am roșit până în vârful urechilor, ceea ce a fost apreciat favorabil de nea Tudor.

— Asta înseamnă că nu îmi mai iei altă dobândă pentru bani?!

— Cine a spus așa ceva? Chitanța mi-o dai pentru 40.000 de lei, cu termen pe trei luni. „Aialaltă” e supliment! Și adă bijuteriile!

— Tudor, am revenit în cameră, omul nostru pleacă după bani, nu știu la ce CEC. Eu o să mă reped la tribunal.

Cum ușa săliței rămăsese deschisă, numai ce l-am auzit pe Tudor bombănind „Uite, lua-l-ar dracu de șobolan! A și pornit-o din loc!”

— Ce-i de făcut? am întrebat înfrigurată.

— O iau după el, mergem o bucată împreună, tu dă imediat telefon lui „tataia”. Eu nu mai am timp, că îl pierd din ochi... De drag ce mi-e...

— Îți mai arde și de glume... Cum o să comunici unde să vă dea sau să-i dea de urmă?

— Prin telepatie.

— Vorbesc serios.

— Asta să fie grija ta! De „talkie-walkie” nu ai auzit? Ei doar să fie pe fază, că eu am plecat!...

În continuare, faptele s-au desfășurat cu repeziciune, aproape ca în secvențele din filmele mute: nea Tudor și-a luat rămas bun de la Tudor, îndreptându-se spre „Autogară”. Tudor a intrat și el prin spate și după ce s-a legitimat, i s-a comunicat că nea Tudor luase bilet pentru Buftea. Restul a fost joacă de copii, autobuzul a fost urmărit de o mașină a miliției, „îmbrăcată civil”. Evident nu ca pisica cu clopoței, de culoare alb cu albastru și sirenă... Un băiat bun, ca din întâmplare în incinta CEC-ului de la Buftea, l-a supravegheat în timp ce își completa formularul de restituire. Funcționara atenționată de alt băiat bun, intrat de asemenea prin ușa din spate, a notat numărul libretului CEC, măsură excelentă, întrucât nea Tudor, precaut, îl avea „la purtător”. A fost lăsat să ridice suma de 35.000 de lei, bancnotele fiind înseriate. Cu următorul autobuz a făcut cale întoarsă, urmând să intru eu în scenă.

Pentru orice eventualitate, Tudor era din nou la „postul” lui din dulap.

La ora 11 fix și-a făcut intrarea triumfală nea Tudor, roșu și transpirat, deschizând servieta și arătându-mi banii:

— Este că nea Tudor e om de cuvânt?

— Să-i număr.

— N-ai încredere?

— Ba am, dar așa se obișnuiește. Altfel cum dau chitanță?

Nea Tudor i-a numărat personal în fața mea, umezindu-și încontinuu degetele groase cu limba,

așezându-le câte o mie, câte o mie, în cruciș. Avea o asemenea dexteritate în a-i număra și mânuî, încât puteam să-l compar cu o casieră de meserie, cu vechi state de serviciu.

— Să văd bijuteriile!

De fapt nu mai ajunseseam la tribunal, întrucât am zăbovit în biroul lui Bebe Calotă. După ce mi-a mai făcut un instructaj amănunțit, a scos dintr-un seif o batistă înnodată două câte două colțurile opuse și a desfăcut-o cu precauție de parcă ar fi umblat cu material exploziv.

— Privește-le și memorează-le.

— Astfel de teste făceam în clasa doua de liceu, pentru a se constata spiritul nostru de observație. Evident, nu cu bijuterii. Diriginta aranja pe un ziar vreo 30 de obiecte – gume, creioane, ascuțitori, etc. – ne lăsa o jumătate de minut să le examinăm, după care le acoperea cu alt ziar și noi trebuia să descriem cât mai multe din ele.

— Eu nu te las o jumătate de minut, privești cât vrei, dar nu pui mâna pe ele.

— Să nu las amprente?

— Da! a zâmbit misterios. Nu uita, le ai de la bunica... Și acum semnezi de primire.

— Și dacă nea Tudor le ascunde în gaură de șarpe?

— Ești bună de plată! și iar a zâmbit.

— Sunt veritabile?

— Cu un șnapan ca nea Tudor al tău, nu putem să ne permitem imitații...

Și într-adevăr nea Tudor „al meu” și-a fixat într-un ochi o lupă din acelea folosite de ceasornicari:

— Da... Le-a cercetat bucată cu bucată, expert, merg... Acum scrie chitanța.

— Dicteaz-o, că nu știu cum! am făcut pe naiva.

I-am dat chitanța, i-am dat bijuteriile.

— Dar dumneata nu-mi dai chitanță?

— Ce chitanță?

— Cam așa ceva, că păstrezi bijuteriile, până îți restitui datoria...

— Multe mai vrei!

— Mi se pare normal. Dacă dumneata nu ai avut încredere în cuvântul meu, de ce să am eu în al dumatăle?

— Dacă îți convine așa, bine! Dacă nu, te descurci cum știi.

Ce puteam să fac? Am înghițit în sec, am înghesuit banii într-o geantă, iar el ca un veritabil prestidigitator, a făcut să dispară batista cu bijuteriile într-un buzunar al hainei. Drept să spun, nu mi-a căzut tocmai bine la stomac!

— Mă duc la serviciu să predau banii.

— Ne-am înțeles, fetițo, pe seară vin să-mi iau plata! și drept acout, pe neașteptate, m-a ciupit cu o mână de un sân, cu cealaltă de fund, rânjind conspirativ.

— Nea Tudore, i-am reproșat moale, deși îmi venea să-i crăp capul.

— Ei asta-i! Afacerea e încheiată! De-o gustărică, de-o băuturică, nu te îngriji, le aduc eu...

Și nea Tudor s-a îndreptat spre casa lui, pusă sub strașnică supraveghere, pentru ca în cazul în care i-ar fi dat prin minte să ducă bijuteriile în altă parte, să poată fi urmărit.

M-am dus ată la Bebe Calotă:

— N-a vrut porcul să-mi dea chitanță pentru bijuterii...

— Las' că-i venim noi de hac!

La puțin timp, a sosit și căpitanul:

— Să vă dau o veste bună! După plecarea lui nen'tu Tudor de la CEC, s-a verificat fișa de depunere. Nu interesează soldul actual și nici când a înființat libretul, important este că, în ziua de 18 iunie anul trecut, a depus nici mai mult nici mai puțin decât 30.000 de lei!

— Exact cât scosese cu o zi înainte Clementina! am sărit eu. Asta este cea mai bună dovadă că el este criminalul!

— Nu-i suficientă. Poate fi și o simplă coincidență.

— Haida, de!

— Trebuie să mai strângem probe, să-l înfășurăm în ele...

— Înfășurat-neînfășurat, eu acolo în casă nu mai pun piciorul! Și-așa m-a amenințat că „pe seară” vine să-și ia „plata în natură”! Ca un porc mistreț ce e, m-a ciugulit după ce mi-a dat banii și de sâni și de profundor!

— Cum? a sărit Tudor.

— Cum ai auzit! Că de văzut tot nu ai avut cum vedea din dulap în bucătărie...

Bebe Calotă l-a fixat o fracțiune de secundă cu privirea. Felul în care reacționase Tudor, nu era al unui om oarecum revoltat, ci... mult mai mult. A zâmbit abia perceptibil dintr-un colț al gurii, puțin ironic, puțin amuzat:

— Și totuși, o să trebuiască să mergi!

— Nici nu mă gândesc!

— Vezi, de aceea am vrut să trimit în locul tău o fată de-a noastră. Te-ai opus, ai făcut pe teribila și acum dai bir cu fugiții la spartul târgului...

— Ce atâtea menajamente? O autorizație pentru percheziție domiciliară, un mandat de arestare...

— ... și domnul Tudor neagă și noi nu avem altă dovadă decât că a depus o sumă de bani, pe care eventual o poate justifica și... îi eliberăm cu scuze... Ca să-i emitem mandat de arestare, trebuie să avem un motiv serios...

— Nu îmi spui nimic nou! Vrei motiv? Ți-l furnizez eu: art. 295 litera d din codul penal „... darea de bani cu dobândă, se pedepsește de la 6 luni la 5 ani...”

— Numai că chitanța este la el și în ea nu s-a specificat cuvântul „dobândă”!

— Are bijuteriile!

— Poate motiva că i le-ai dat tu spre păstrare, de frică să nu ți le fure careva din chițimia aia a ta... N-ai de ales! Ai intrat în horă, trebuie să joci!

Și am pus cu toții la cale în amănunt noul plan de bătaie.

*

M-am întors „acasă” cu inima cât un purice, deși Bebe oficial și Tudor în particular m-au asigurat că vor interveni la momentul oportun.

Nici nu a trecut o jumătate de oră, că nea Tudor s-a înființat trăznind a colonie proastă, bărbierit la doi milimetri sub piele, scoțând ca pe niște trofee dintr-o sacoșă, o sticlă de coniac, una de vin, diverse pachetele, precum și o lipie. M-a prins de obraz cu trei degete dolofane, după care s-a îndreptat spre bufet, aducând și înșirând pe măsuta din dormitor farfurii, pahare, furculițe, cuțit...

— Nea Tudore, l-am oprit din elan cu cea mai nefericită mimică și voce, au venit între timp la Uzină organele CFI-ului, au aplicat sigiliu și nu am mai putut depune banii...

— Uite un amănunt care chiar nu mă interesează. Eu am respectat convenția. Dacă nu ai putut folosi banii în scopul în care i-ai împrumutat, te privește.

— Ți-i dau înapoi.

— De acord. Numără-mi 40.000 de lei!

— De unde? O dobândă de aproape 16 la sută, pentru că am ținut banii șase ore?

— Uite ce, păsărico, cu mine nu te tocmești! Ori îmi dai acum 40.000 de lei, ori faci ce vrei cu banii și mi-i restitui la scadență... Convenția noastră rămâne oricum în picioare...

— Nea Tudore, oameni suntem...

— Tocmai de aceea! și mi-a prins puternic mijlocul cu o mână, pe cealaltă strecurând-o pe sub bluză.

— Nea Tudore, țip!

— Aș vrea s-o văd și pe asta! Să știi că am ace de cojoacele tuturor mironosițelor, cu diplome, sau fără... și a început să tragă de bluză, aproape să mi-o sfâșie.

În timp ce mă zbăteam, s-au auzit ciocănituri puternice la intrare. M-am smuls din mâinile lui, repezindu-mă spre ușă. Nea Tudor a rămas cu bluza mea într-o mână, iar eu am apărut în prag „statuia disperării”, în furou, cu o bretea ruptă, cu un sân aproape afară.

— Miliția!

O fi fost miliția, cum și era, dar tot bărbați în fond, și le-am surprins sclipirile jucăușe din priviri când m-au văzut așa despuiată, de-mi venea să intru direct prin chepeng în pivnița din care fusese dezgropată Clementina.

— Cu ce drept năvăliți în casa omului? se oțărî nea Tudor.

— Locuiți aici? întrebă unul din cei doi milițieni pe care nu-i cunoșteam.

— Da! a răspuns prompt nea Tudor.

— Buletinul de populație!

— Îl am acasă.

— Deci, nu locuiți aici!

— În imobilul din fundul curții.

— Noi de fapt avem ce avem cu dumneaei! Poate puneți ceva pe dvs., domnișoară, să putem sta de vorbă mai la largul nostru!

M-am retras rușinată pe bune, m-am înfășurat într-un capot. Nea Tudor a încercat să se strecoare spre ieșire, dar i-a fost închisă ușa în nas.

— Deocamdată nu părăsește nimeni încăperea!

M-au legitimat.

— Suntem informați că azi către prânz ați intenționat să depuneți la casieria Uzinelor Vulcan suma de 35.000 de lei, pe care o aveți lipsă în gestiune. După toate probabilitățile, ați încercat să puneți la loc exact banii pe care i-ați delapidat...

— Nu-i adevărat! N-am delapidat nimic. Am vrut să acopăr o lipsă de care nu eram vinovată, prin bani pe care i-am împrumutat de la dumnealui... Confirmă te rog, nea Tudore...

Nu știu ce soi de cavalerism, din ce străfunduri de mult uitare, i-a dat brânci lui nea Tudor, că

numai ce l-am auzit:

— Da, eu i-am împrumutat acești bani. Pot dovedi. Chiar azi i-am scos de la CEC!

— Vedeți? Nu vă mint, am spus „spășită”. Arată-le și chitanța, dacă nu ne cred, nea Tudore... și i-am aruncat o privire din care se desprindeau promisiunile pătimăse ale tuturor Evelor pământului...

— O pot aduce imediat.

În momentul acela a intrat pe ușă Bebe Calotă:

— Ce se întâmplă aici? Despre ce e vorba?

— Să trăiți! Dumneaei susține că banii nu ar fi cei delapidăți, că i-ar fi împrumutat, că are chiar chitanță...

— S-o arate.

— O am acasă, a răspuns nea Tudor.

— Unde? s-a prefăcut Bebe a nu ști.

— În casa din capătul curții.

— Du-te cu dumnealui! s-a adresat unuia din inferiori.

— Doamne, Bebe, am crezut că mor! A rupt hainele de pe mine! Noroc de oamenii tăi că au venit la timp...

— Ține-ți nervii, fetițo! Mai e puțin. Cred că te-ai lecuit de a te mai juca de-a „Emil și detectivii”...

M-am repezit la sticla de coniac, i-am smuls dopul de plastic și am luat o gură bună:

— Vrei?

— Sunt în exercițiul funcțiunii! Cu altă ocazie, la dispoziție.

Nea Tudor s-a întors cu chitanța în vârf de băț.

— Aici scrie 40.000 de lei, s-a „mirat” Bebe.

— 5.000 de lei e dobânda! l-am „pârât” pe nea Tudor, cu o voce care voia să pară naivă, de totală bună credință. Nu trebuia așa?

— Minte!

— Și mi-a luat și niște bijuterii în gaj! am adăugat cu același ton.

— Nu-i adevărat! m-a contrazis vehement nea Tudor.

— Cum, nea Tudor, nu ți-am dat eu niște bijuterii legate într-o batistă?

— Basmе!

— Zău dacă mint! I-am dat un pumn de bijuterii...

— Unul din voi doi minte! Arată-mi mâinile, domnule Tudor...

Nea Tudor a întins mâinile.

— Nu, cu palmele în sus!

Le-a întors.

— Te-ai apucat cumva de vopsit ouă roșii pentru Paștele din anul viitor?

— Acum observ și eu că sunt roșii și chiar nu-mi explic de ce...

— Îți explic eu, domnule Năstase, a intrat Tudor pe ușă, îmbrăcat în uniformă. O mică, o micuță „capcană chimică”. Bijuteriile au fost pudrate...

— Târâtură! mi-a aruncat nea Tudor, care a prins un capăt al firului.

— Avem autorizație de percheziție domiciliară, vă rog să ne conduceți, i-a arătat politicoș Bebe, hârtia. Toți au părăsit încăperea, mai puțin Tudor.

Am început să plâng.

— Ce te-a apucat, iubito?

I-am explicat printre sughițuri cum s-au petrecut lucrurile.

— Și cum? Leții ăia ai noștri ți-au văzut frumusețe de sân? și Tudor mi-a desfăcut ușurel capotul. Pe care?

— ăsta! i-am arătat dreptul.

— Să-l pupe băiatul, că l-or fi deochiat, măgarii!

Și Tudor mi i-a mângâiat pe rând și mi i-a sărutat:

— Dragii de ei! Să-i mai pupe băiatul odată, că tare dor i-a fost... Numai sâni am văzut azi în fața ochilor, dar nu oricare, ai tăi...

Am uitat de toate relele, cât de tandru și dulce putea fi Tudor!

- Tu nu trebuie să participi la percheziție?
- Mi-a ordonat „tataia” să te liniștesc pe tine.
- De unde știa el ce o să se întâmple?
- Are fler! După tot ce i-ai povestit tu, a imaginat scena și a cronometrat când este momentul să bată oamenii la ușă...
- Dacă totul este așa de exact la voi, cât apreciezi tu, ca un demn urmaș al lui „tataia”, că va dura percheziția?
- Cel puțin două ore.
- Atunci pune zăvorul la ușă și execută întocmai ordinul... liniștește-mă deplin...

*

Tudor Năstase a fost arestat aparent pentru camătă. Toate apărările lui convergeau în acest sens, nici prin minte trecându-i adevăratul motiv. De fapt ăsta a fost și scopul.

— Bebe, se impune din păcate să-l răscolim din nou pe Dionisie Pătrașcu. Trebuie depistată acea prietenă a Clementinei, care-i pune la dispoziție garsoniera. Mai mult ca sigur, știe anumite amănunte care ar putea să-l mai înfunde de un lat de palmă pe nea Tudor.

— Gând la gând cu bucurie. I-am și trimis invitație să se prezinte la noi. Fără doar și poate, nu va fi în stare să ne indice adresa, dar să ne ducă de mână până acolo este posibil, întrucât a doua zi după memorabila lui noapte de dragoste, a părăsit garsoniera în „stare de funcțiune”.

- Și bătrâna Cărbăț?
- Toate la timpul potrivit. Te grăbești ca fetele la măritiş.
- Sper să fiu ținută și eu la curent...
- Ce preferi, 110 sau 220 de volți?
- Am impresia că cineva este luat la mijloc!
- Mă răzbun și eu cum pot.
- Cu ce ți-am greșit, mă rog?
- Sunt pe cale să pierd unul din cei mai buni oameni ai mei.
- ?!?

— Se însoară.

— Și ce legătură am eu cu povestea asta?

— Se pare că tu ești cauza.

— În primul rând nu realizez la ce faci aluzie, iar în al doilea rând, chiar dacă ar fi așa, întru cât o căsătorie îl indisponibilizează pe un căpitan de miliție?

— De unde știi că este vorba de „un căpitan”?

M-am roșit până la rădăcina părului.

Bebe s-a apropiat de mine, luându-mi părintește obraji între mâini:

— Îl iubești? m-a străpuns cu privirea.

— Da!

— Al tău să fie! și m-a sărutat pe frunte. Și când te gândești că el săracul, nici măcar nu știe că se însoară...

— Îți bați joc de mine!

— Am anticipat, doar...

Întrucât era vorba de „cazul meu”, Tudor – desigur cu asentimentul lui Bebe Calotă – mi-a dat peste trei zile prima parte a raportului, în timp ce stăteam amândoi comod pe două fotolii față în față, cu o sticlă de votcă poloneză și cafele la mijloc, în micul meu apartament.

— Dionisie Pătrașcu a aterizat la noi, descumpănit, aerian, nu înțelegea ce mai avem cu el, ce mai vrem de la el.

„Relaxați-vă, liniștiți-vă, repliați-vă, adunați-vă”, i-a spus șeful.

„Tot ce am știut, am declarat”.

„Nu este vorba de un supliment de declarație, ci doar să încercați să ne dirijați pașii spre garsoniera în care ați dormit acum un an la București, că la altceva se pare că nu a folosit! După care sunteți liber ca păsările văzduhului...”

— Destul de greu – a continuat Tudor – cu reveniri, cu întrebări ajutătoare, făcând drumul invers, de la Gara de Nord spre aceasta, a reușit să mă conducă la respectiva garsonieră de pe strada Avrig.

Am sunat. Ne-a deschis o femeie în jur de treizeci de ani, destul de drăguță, dar exagerat fardată. Era îmbrăcată în haine de protecția muncii...

— Cum adică? am întrebat nedumerită.

— Un capot pus peste probabil nimic. Desigur aștepta un „musafir”. A rămas stană de piatră, cu ochii holbați la uniformă mea. M-am legitimat.

„Nu vă speriați, nu am venit în legătură cu meseria pe care cu onoare o practicați...”

„Nu știu ce vreți să spuneți. Eu sunt om al muncii...”

„Vă cred. Domnule Pătrașcu, faceți un tur de orizont, să-mi spuneți dacă puteți identifica în această garsonieră, pe cea de atunci”.

„Da, domnule căpitan.”

„Vă rog, doamnă, nu ne faceți greutate...”

Pătrașcu s-a învârtit prin unica încăpere, a intrat și în baie, s-a reîntors în vestibul unde așteptam noi. „Asta e!”

„Precis?”

„Categoric! Am recunoscut aranjamentul mobilei, precum și câteva obiecte mărunte”.

„Acum dvs. – m-am adresat lui Pătrașcu – treceți vă rog în bucătărie și fumați-vă liniștit o țigară, eu am de schimbat vreo două cuvinte cu doamna” și am intrat în cameră.

Gazda tremura toată, evident nu de frig, și tot trăgea cu coada ochiului spre ceasul de la mână.

„Cu cât îmi răspundeți mai prompt, cu atât scăpați mai repede de mine. Numele?”

„Elena Feraru.”

„Ați avut o prietenă, Clementina Bouroș?”

„Da.”

„Unde poate fi găsită?”

„Am auzit că a fost omorâtă.”

„De la cine ați «auzit»?”

„De la un anume Tudor Năstase.”

„Acesta de unde știa?”

„Fusesse chiriașul lui.”

„Probabil tot Tudor Năstase ăsta, v-a făcut cunoștință cu Clementina Bouroș!”

„Da.”

„Vedeți ce bine ne înțelegem? În ce scop?”

„?!?”

„Orice ezitare prelungește durata acestei amicale și agreabile «conversații». Vă atrag atenția să spuneți numai adevărul. Este mai bine să-l spuneți dvs., decât să-l dibuim noi.”

„Zicea că are un prieten și nu are unde să se întâlnească.”

„«Un» prieten?”

„Adică...”

„De altfel aceasta interesează mai puțin. Când ați văzut-o ultima oară pe Clementina?”

„Nu țin minte în ce zi a fost asta, oricum anul trecut prin luna iunie, când a venit cu domnul pe care l-ați trimis în bucătărie.”

„Aveți o memorie de invidiat. Era beat?”

„Crișă. Tocmai de aceea mi-am și amintit, pentru că abia am reușit amândouă să-l potolim și să-l culcăm. Chiar i-am reproșat Clementinei de ce l-a adus dacă era în halul acela. Mi-a răspuns că e plin de bani.”

„După această dată, sunteți sigură că nu ați mai văzut-o?”

„Da.”

„Cam de câte ori pe lună venea la dvs.?”

„Nu erau zile fixe. Aveam înțelegere dacă nu mă găsește acasă, să ia cheia din cutia de scrisori, la care avea și ea una. Uneori nu trecea cu săptămânile, alteori venea chiar foarte des... După caz...”

„Faceți un efort și reproduceți-mi exact cuvintele cu ajutorul cărora Tudor Năstase v-a adus la cunoștință crima care fusese comisă asupra Clementinei.”

— Era vizibil că Elena Feraru se căznea să-mi fie pe plac, ca să plec cât mai repede.

„A venit într-o după masă la mine, binișor făcut la dinți și mi-a spus printre altele că n-o să mai am ocazia s-o văd pe Clementina, întrucât ne-a părăsit. La întrebarea mea, unde a plecat, mi-a răspuns lăcrămând „pe lumea cealaltă”. Interesându-mă ce s-a întâmplat, dacă a fost bolnavă sau a suferit vreun accident, a precizat că a fost omorâtă, strânsă de gât, la ea în locuință. Vrând să aflu de către cine, mi-a răspuns că nu se știe, dar probabil că soțul ei, din gelozie.”

„Amintiți-vă, raportat la ultima vizită a Clementinei, cam după cât timp v-a anunțat acel Năstase despre uciderea Clementinei?”

„Oricum, înainte de a pleca eu în concediu. V-am spus că am și serviciu...”

„Bine zis «și»... Când ați plecat în concediu?”

„La 20 august. Aveam bilet prin sindicat, pentru două persoane.”

„Sunteți absolut sigură că acea discuție cu Năstase a avut loc înainte și nu după concediul dvs? Este foarte important!”

„Absolut sigură, întrucât aranjasem cu Clementina să mergem împreună la mare și chiar intenționez să iau legătura cu ea, să-i spun că am obținut biletele...”

— Formidabil! l-am întrerupt pe Tudor. Care va să zică, tizul tău știa cu o lună înainte de a fi fost descoperit cadavrul Clementinei, că aceasta fusese omorâtă, în ce mod și unde!

— Exact! Dacă ar fi spus că bănuiește că ar fi fost omorâtă, întrucât a dispărut de la domiciliu, mai treacă-meargă...

— Și acum ce urmează?

— Urmează să-ți declar cu mâna pe inimă, că te iubesc.

— Vorbesc serios.

— Mai serios nici că se poate – și Tudor m-a cuprins cu brațele lui puternice, făcându-mă să uit pe loc și de Năstase și de Clementina și de tot neamul ei cel adormit...

*

La a doua ședință de „dare de seamă”, Tudor mi-a relatat cum decursese discuția cu bătrâna Cărăbăț, care a fost interogată personal de șef, fiind și el, Tudor, de față.

— În primul rând, șeful i-a sărutat galant mâna, i-a oferit un scaun și pentru că a refuzat țigara, a dispus să fie aduse cafele și câte un păhărel de coniac alături.

— A aplicat lecția învățată de la mine! nu m-am putut abține.

— Când a trimis după coniac, a recunoscut că vrea să folosească metoda ta cu bătrâna, dar nu s-o îmbete cum ai făcut tu, ci doar să creeze o atmosferă mai propice unor destăinuiri... A zăpăcit-o în complimente...

„Și-acum, stimată doamnă, aș dori să încercați să vă aduceți aminte, de câte ori a venit Tudor Năstase în acea noapte, știți dvs. care, după apă la cișmea?”

„?!”

„Este mai mult o formalitate, o chestiune de amănunt. Tudor Năstase, după cum desigur ați aflat, este arestat. A recunoscut tot, dar nu ne înțelegem asupra acestei mici probleme.”

„A recunoscut el că a omorât-o?”

„Da!” a mințit șeful, fără să clipească.

„A venit de trei ori, cu câte două găleți, deci șase de toate.”

„Cum era îmbrăcat?”

„Într-un costum, pantalon și haină deschise la culoare.”

„Avea cravată?”

„Se poartă elegant. Cred că nici până la WC nu se duce fără.”

„Pe cap?”

„Nimic.”

„Acul acesta de cravată îl cunoașteți?” și șeful i-a arătat un ac de aur cu potcoavă, în locul găurilor pentru caiele având montate câte un mic rubin.

— Țsta de unde a mai apărut? l-am întrerupt pe Tudor.

— Ai răbdare!

„E acul lui Tudor.”

„Precis?”

„Se cocoșea cu el făcând pe grozavul, că vorba aia, cine mai folosește în ziua de azi asemenea ace? Țsta a fost modă în tinerețea mea.”

„Sunteți o persoană remarcabilă. Dacă îl aducem pe Năstase aici, veți repeta tot ce ați spus?”

„Bineînțeles.”

Șeful a făcut să dispară ceștile și paharele, dispunând să fie adus Tudor Năstase.

Acesta a intrat bățos, sigur pe el. Când a dat cu ochii de bătrâna Cărbăț instalată picior peste picior, s-a strâmbat a silă, a dispreț.

„Nu te mai schimonosi atâta! l-a atacat ea, că știi bine că au fost trei drumuri!”

Năstase a privit-o ponciș „Ți-a plecat mintea cu sorcova, cocoană? Ce dracu vorbești acolo?”

„Vezi să nu pleci tu cu ghiulele la ocnă! De ce minți, că te-am văzut cu ochii mei cum ai venit de trei ori cu cele două căldări la cișmea!”

Lui Năstase i-a licărit mintea a pericol „Ascultă, cârtiță bătrână...”

„Eu, cârtiță? Nenorocitul!”

„Cum poți fi atât de nepoliticos, a intervenit șeful, cu o doamnă atât de respectabilă?”

„Cățea afurisită!”

„Ucigaș, la drumul mare!”

„Stimată doamnă, fiți amabilă și treceți puțin în încăperea alăturată” și șeful a condus-o elegant de braț, de parcă tocmai trebuiau să înceapă un cadril. Mai mare onoare nici că se putea! „Și acum, între noi, domnule Năstase!”

„Vă potriviți la ramolita aia?”

„Las-o pe ea cu păcatele și bătrânețea ei. Spune mai bine dacă acest ac de cravată îți aparține?”

„Da! Și ce-i cu asta? Chiar mă mir unde l-ați găsit, că l-am pierdut de peste un an...”

„L-am găsit în pivniță, odată cu răposata Clementina!”

„Mi l-a furat, nefericita!”

„Păi tocmai aici este buba, că nu era nici în poșeta ei, nici lângă ea, ci chiar în amestecul de ciment turnat peste cadavru. Este foarte greu de presupus că după ce a fost omorâtă, i-a căzut acul de cravată «furat» de la dumneata, în timp ce își organiza singură, să-i zicem, lespedea funerară!...” și șeful i-a enumerat pe degete și celelalte probe adunate împotriva lui.

— La nivelul de înțelegere și raționament al lui Năstase, ponderea cea mare a constituit-o acul de cravată, găsit la locul crimei. Din acel moment s-a simțit pierdut. Încolțit, neavând încotro, până la urmă a făcut mărturisiri complete:

„Clementina, era frumoșică și cu «vino încoace». La început a trăit cu mine, pe bani buni. Dându-mi seama că ajung la pepeni cu ea, i-am propus să-i aduc bărbați care să plătească din gros, că era lacomă după bani. Din ce lua, îmi făcea și mie parte. Pe parcurs i-am făcut cunoștință cu Elena Feraru, ducându-și acolo bărbații ocazionali, dându-mi și mie tainul.”

„Când i-a picat pe mână pleșca aceea de provincial din Iași, am sfătuit-o cum să procedeze să pună mâna pe banii de pe libretul lui la purtător, întovărășind-o peste tot, la CEC, la Notariatul de Stat, iar la CEC, convenind să-i facem fifti-fifti.”

„Ajunși acasă, Clementina nu a mai binevoit să se țină de promisiune, spunând că sunt banii ei și nu-mi dă niciun sfanț. Am încercat să-i smulg poșeta să-mi iau partea mea, m-a amenințat că țipă, că alarmează vecinii. Furios, am strâns-o de gât... Restul știți...”

— Ei, cum naiba de s-a brodit, am întrebat eu, exact ca în romanele polițiste stas, ucigașul să-și

piardă la locul crimei, un obiect mititel și personal?

— Aici a fost marea lovitură de maestru a șefului! Când s-a efectuat percheziția domiciliară la Năstase, înotau cu toții în valuri de praf, de mizerie ce era acolo.

„De când nu ai făcut, domnule, scuturătură mare în casă? Parcă am fi în filmul «Marile speranțe»! l-a întrebat șeful.

„Ca bărbat singur ce sunt, mi-e greu. N-am mai făcut curat, de nici nu mai știu când... Să tot fie un an, un an și ceva...”

Adevărul este că șeful a găsit cu ocazia percheziției acul de cravată sub covor, între rosturile a două scânduri din dormitorul lui Năstase, dar a tăcut mâlc. Cu întrebarea pusă, a voit să se lămurească de cât timp ar fi putut să zacă acul acolo. Cum Năstase i-a spus că a făcut curățenie în urmă cu circa un an, a tras concluzia că atunci l-a răătăcit. A mizat pe faptul că el mai mult ca sigur nu își va aminti cu precizie momentul în care a constatat lipsa lui...

— Al naibii șeful! Uite ce i-a dat prin cap! Bine l-a mai îmbrobodit pe nea Tudor!

— Nu numai el are talentul ăsta. Parcă tu nu m-ai „îmbrobodit” pe mine?

— Cu ce, mă rog?

— Cu farmecele tale!

În momentul acela a sunat telefonul.

— Alo, aici este Bebe Calotă. Te-a cerut de nevastă?

— Nu.

— Ei drăcie! De astă dată am dat-o în bară cu cronometrajul... Dă-mi-l pe fante la telefon!

— Să trăiți!

— Ce naiba învârți acolo?

— Am dat raportul „cazului”.

— Păi bine, omule, mă faci de râs?

— Cu ce?

— Eu lansez invitații la nuntă ca din partea nașului ce voi fi, iar tu... Pauză...

— A cui nuntă?

— A ta, deșteptule!

— N-am apucat să-i spun, tocmai pregăteam terenul...

— Dă-mi „terenul” la telefon!... Mult mă mai duceți cu vorba? Nevastă-mea a și făcut o gaură substanțială în vechea mea pungă, pentru rochie... Cât o s-o târnosiți?

— Păi ce vrei, să-l cer eu?

— Mai dă-mi-l odată... Tu ești, căposule?

— Eu, să trăiți!

— Zi tare după mine, ca la crez „Dragoste, vrei să fii soția mea?” Dar cu telefonul în dreptul gurii, să aud și eu.

— Dragoste, vrei să fii soția mea? a repetat Tudor.

— Îl ceri pe șef în căsătorie? Astă minune n-am mai auzit-o!

— Dă-o iar pe ea... Ești de acord?

— Cu ce?

— Nu mă faceți, că vin peste voi!

— Auzi, Tudore, vrea „tataia” să vină încoace.

— Spune-i că accepți și isprăvim!

— Accept.

— Să vă fie de bine! și pac, telefonul.

— Și-acum ce facem? am întrebat.

— Ordinul, e ordin! Se execută, nu se discută!

CUPRINS

[CAPITOLUL I](#)
[CAPITOLUL II](#)
[CAPITOLUL III](#)

Table of Contents

CAPITOLUL I	2
CAPITOLUL II	24
CAPITOLUL III	47